

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети разширен състав)

21 октомври 2004 година*

„Държавна помощ – Жалба за отмяна – Допустимост – Акт, който засяга лично ищеца – Член 87, параграф 1 ЕО – Споразумения за разсрочване на задълженията и възстановяване на дължимите по тях суми – Критерий за частен кредитор”

По дело T-36/99

Lenzing AG, със седалище в Lenzing (Австрия), за когото се явява първоначално г-жа Н.-J. Niemeуer, а по-късно г-жа I. Brinker и г-жа U. Soltész, адвокати,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н V. Kreuzschitz и г-н D. Triantafyllou, в качеството на представители, подпомагани от г-жа M. Núñez-Müller, адвокат, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

подпомагана от **Кралство Испания**, за което се явява г-жа N. Díaz Abad, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпила страна,

иск за частична отмяна на Решение 1999/395/ЕО на Комисията от 28 октомври 1998 г. относно държавната помощ, отпусната от Испания на Sniase SA, със седалище в Torrelavega, Cantabria (ОВ 1999 г., L 149, стр. 40), съответно изменено с Решение на Комисията 2001/43/ЕО от 20 септември 2000 г. (ОВ 2001 г., L 11, стр. 46),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(пети разширен състав),

в състав: г-н R. García-Valdecasas, председател, г-жа P. Lindh, г-н J.D. Cooke, г-н H. Legal и г-жа M.E. Martins Ribeiro съдии,

секретар: г-жа D. Christensen, администратор,

постанови настоящото

Решение

Приложимо национално законодателство

* Език на производството: немски.

1. Съгласно член 20 от Кралски законодателен указ № 1/94 от 20 юни 1994 г. за одобряване на кодифицирания текст на общия закон за социалната сигурност (BOE № 154 от 29 юни 1994 г., стр. 20658; наричан по-нататък „Общия закон за социалната сигурност“):

„1. Задължения, дължими във връзка с вноски за социална сигурност или с увеличени вноски, както и задължения, свързани с други източници на социално осигуряване, различни от вноски, могат да се разсрочват или да се плащат на части.

...

3. Разсрочването или плащането на части на задължения за социална сигурност се разрешават във форма и при условия, определени в регламент. За да бъде действително, административното решение, което разрешава разсрочване или заплащане на части, трябва да предвижда гаранция, покриваща задължението, в съответствие с действащите разпоредби, с предвиждане на права срещу собственост или срещу лица (*in rem* или *in personam*), освен ако изключителни обстоятелства не обосновават изключение от това.

4. Разсрочването или плащането на части на задължения за социална сигурност поражда плащане от датата, на която е дадено разрешение за разсрочване или плащане на части, до датата на плащане, на законна лихва в размера, определен към момента на разрешението, съгласно Закон № 24/1984 от 29 юни 1984 г. за изменения на размера на законната лихва.”

2. Съгласно член 27 от Общия закон за социалната сигурност, на разсрочените задължения се начислява наказателна лихва.

3. Условията, определящи разсрочването и плащането на вноски на задължения за социално осигуряване, са посочени в Кралския указ № 1637/1995 от 6 октомври 1995 г. за одобряване на Общия регламент за облагане на източниците на системата за социална сигурност (BOE № 254 от 24 октомври 1995 г., стр. 30844). Член 40, параграф 1 от този Кралски указ предвижда, по-специално:

„Заплащането на задължения за социална сигурност може да се разсрочва или да се прави на вноски, и по време на периода за доброволно плащане, и при принудително плащане, по искане на длъжниците, които благодарение на тяхното икономическо и финансово състояние и други специални обстоятелства, които Общият фонд за социална сигурност определи, нямат възможност да платят своите задължения.”

4. Разсрочването на задължения за вноски за социална сигурност също е уредено от членове 11-27 от Декрета на министъра на заетостта и социалната сигурност от 22 февруари 1996 г. за приложение на Общия регламент за облагане на източниците на системата за социална сигурност (BOE № 52 от 29 февруари 1996 г., стр. 7849).

5. The Fondo de Garantía Salarial (Фондът за гарантиране на заплатите, „Fogasa“) е независима организация под контрола на Министерство на заетостта и социалната сигурност, той е юридическо лице и може да завежда дела, за да постигне целите си. Основната му функция, съгласно член 33, параграф 1 от Кралския законодателен указ № 1/1995 от 24 март 1995 г. за одобряване на кодифицирания текст на Закона за разпоредбите за регламентиране на служителите (BOE № 75 от 29 март 1995 г., стр. 9654; „разпоредбите за регламентиране на служителите“), се състои в заплащане „на работниците на заплатите, които не са им били изплатени, поради несъстоятелност,

спиране на плащанията, банкрут или производство за несъстоятелност, започнато от кредитори на предприятието”. Съгласно член 33, параграф 4, Fogasa е длъжен да встъпва в правата и действията на работниците, за да получи обратно вече платените суми.

6. Изискванията, които трябва да бъдат изпълнени, за да му бъдат изплатени обратно тези суми, са посочени в Кралския указ № 505/85 от 6 март 1985 г. за организацията и дейността на Fogasa (BOE № 92 от 17 април 1985 г., стр. 10203), който допълва разпоредбите, регламентиращи служителите.

Член 32 от Кралския указ предвижда:

„1. За да подпомогне възстановяването на дължимите суми, Fogasa може да сключи споразумения за възстановяване, които определят въпроси относно формата, сроковете и гаранциите, свързани с последиците на заместващото действие върху изискванията за запазване на функционирането на предприятието и запазване на работните места. Сумите, чието заплащане се разсрочва, се облагат с приложимата законната лихва.

2. За сключването на споразумение за разсрочено плащане на задължение, при необходимост, се уведомява съдът, сезиран за принудителното производство.

3. Неизпълнение на споразумението води до разваляне на споразумението; Fogasa извършва всички възложени му действия и може да иска възобновяване на делата, които са били спрени.

...”

7. Сключването на споразумения за връщане на сумите, платени от Fogasa, е уредено от Декрет на Министерство на заетостта и социалната сигурност от 20 август 1985 г. (BOE № 206 от 28 август 1985 г., стр. 27071). Този декрет определя обективните критерии, които Fogasa трябва да спазва и изтъква, че те следва да се прилагат „в рамките на необходимото право на преценка, което позволява да бъдат взети предвид специалните особености на всеки случай”. Член 2, параграф 1 от този указ определя максималните срокове, за които могат да се разсрочват задълженията. Член 3 предвижда, че трябва да се изисква гаранция „която се смята за достатъчна”. Последно, съгласно член 6, параграф 3, Fogasa може да отхвърли искане за разсрочване на плащания или за плащане на части.

Факти по делото

8. Lenzing AG (наричан по нататък „ищецът”) е австрийска компания, която произвежда и продава целулозни платове (вискоза, модал и лиосел)

9. Sniace SA („Sniace”) е испанска компания, която произвежда целулоза, хартия, вискозни платове, изкуствени платове и натриев сулфат. Тя е установена в Cantabria (Испания), която от м. септември 1995 г. е район, подходящ за помощ съгласно член 92, параграф 3, буква а) от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 87, параграф 3, буква а) от ЕО).

10. През м. март 1993 г., испанските съдилища са постановили спиране на плащанията, извършвани от Sniace, който е бил с финансови затруднения от няколко години. През м. октомври 1996 г. частните кредитори на Sniace са се съгласили да обърнат 40 % от

техните дългове срещу акции в тази компания, като това споразумение е довело до отмяна на заповедта за спиране на плащанията. Публичните кредитори на Sniace са използвали своето право на въздържание и са решили да не участват в това споразумение.

11. На 5 ноември 1993 г. и на 31 октомври 1995 г., Sniace и Fogasa са сключили споразумения за връщане на Fogasa на просрочените заплати и обезщетението, което той е платил на работниците на Sniace. Първото споразумение предвижда плащането на 897 652 789 ESP плюс лихва от 465 055 911 ESP, изчислена съгласно законната лихва от 10 % в шестмесечни вноски, платими за осем години („споразумението от 5 ноември 1993 г.“). Второто споразумение предвижда плащането на сума в размер на 229 424 860 ESP, плюс лихва от 110 035 018 ESP, изчислена съгласно законната лихва от 9 %, на шестмесечни вноски, платими за осем години (наричано по-нататък „споразумението от 31 октомври 1995 г.“). На 10 август 1995 г., за да гарантира задълженията към Fogasa, Sniace е сключил договор за ипотека върху два негови имота. Сумата, платена от Sniace съгласно тези две споразумения, възлиза на 186 963 594 ESP до м. юни 1998 г.

12. На 8 март 1996 г., Общият фонд за социална сигурност („Фондът за социално осигуряване“) е сключил споразумение със Sniace за разсрочване на задълженията на последния за вноски за социално осигуряване, възлизащи на 2 903 381 848 ESP за периода м. февруари 1991 г. – м. февруари 1995 г. (наричано по-нататък „споразумението от 8 март 1996 г.“). Това споразумение предвижда плащане на тази сума плюс лихва в размер на законната лихва от 9 %, на 96 месечни вноски за период, който изтича през м. март 2004 г. То е изменено със споразумение от 7 май 1996 г., съгласно което изплащането следва да се отложи с една година и така да се прави на 84 месечни вноски, ведно с лихва в размер на законната лихва от 9 % („споразумението от 7 май 1996 г.“). Sniace не е изпълнил тези споразумения, които тогава са били заменени с ново споразумение, сключено на 30 септември 1997 г. между Sniace и Фонда за социална сигурност („споразумението от 30 септември 1997 г.“). Сумата, която трябва да бъде платена, възлизала на 3 510 387 323 ESP, съответстваща на забавените вноски за социална сигурност за периода от м. февруари 1991 г. до м. февруари 1997 г., плюс лихви за забава в размер на 615 056 349 ESP, и следва да бъде платена за 10 години. През първите две години, е следвало да се плащат само лихвите, изчислени на годишна база от 7,5 %, а през следващите години плащанията е трябвало да покриват и главницата, и лихвите. До м. април 1998 г., Sniace е изплатил 216 118 863 ESP съгласно споразумението от 30 септември 1997 г.

13. На 4 юли 1996 г. ищецът е подал жалба пред Комисията относно редица случаи на държавни помощи, които, той твърди, са били отпуснати на Sniace за няколко години, като се започне от края на осемдесетте години. Той е изпратил допълнителна информация на Комисията с писма от 26 ноември и 9 декември 1996 г. Испанските власти са представили становище с писмо от 17 февруари 1997 г.

14. С писмо от 10 март 1997 г., Комисията е уведомила ищеца, че по отношение на неговата жалба не са предприети никакви действия, тъй като няма достатъчно доказателства, че Sniace е получил държавна помощ по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 87, параграф 1 ЕО).

15. С писмо от 17 април 1997 г., ищецът е изпратил допълнителна информация на Комисията, в подкрепа на своята жалба, включително план за способностите на Sniace

да изпълнява финансовите си задължения, изготвен през м. август 1996 г. от частни консултанти по искане на Министерство на промишлеността и правителството на област Cantabria . Ищецът е провел среща с Комисията на 17 май 1997 г. С писмо от 18 юни 1997 г., той е предоставил на Комисията конкретна информация за пазара на вискозни платове в Европа.

16. С писмо от 7 ноември 1997 г., Комисията е уведомила испанското правителство, че е решила да открие процедурата, предвидена в член 93, параграф 2 от Договора за ЕО (сега член 88, параграф 2 ЕО) за определена част от помощта, срещу която ищецът се жалва, включително споразуменията от 5 ноември 1993 г. и от 31 октомври 1995 г. и за „неплащането на вноски за социална сигурност от 1991 г.“, и го е призовало да представи своето становище. Другите държави-членки и заинтересованите страни са били информирани за откриването на тази процедура и са били поканени да представят становищата си, когато писмото е било публикувано в Официален вестник на Европейските общности от 14 февруари 1998 г. (ОВ 1998 г., С 49, стр. 2). Испанското правителство е представило своето становище с писмо от 19 декември 1997 г. Определени заинтересовани страни, включително ищеца с писмо от 27 март 1998 г., са представили своите становища, които испанското правителство е коментирало с писмо от 24 юни 1998 г. С писмо от 16 април 1998 г. испанското правителство е отговорило на определени въпроси, зададени от Комисията с писмо от 23 февруари 1997 г.

17. На 28 октомври 1998 г., Комисията е приела Решение 1999/395/ЕО относно държавната помощ, отпусната от Испания на Sniace SA, със седалище в Torrelavega, Cantabria (ОВ 1999 г. L 149, стр. 40, наричано по-нататък „Решението от 28 октомври 1998 г.“).

18. Диспозитивът на посоченото решение предвижда следното:

„Член 1

Следната държавна помощ, която Испания е предоставила на Sociedad Nacional de Industrias y Aplicaciones de Celulosa Española SA (Sniace) е несъвместима с общия пазар:

а) тъй като лихвата е под пазарната, споразумението от 8 март 1996 г. (изменено със Споразумение от 7 май 1996 г.) между Sniace и Фонда за социална сигурност за разсрочване на задължения с главница 2 903 381 848 ESP, по-късно изменено със споразумение от 30 септември 1997 г. за разсрочване на задължения с главница, възлизаща на 3 510 387 323 ESP; и

б) тъй като размерът на лихвата е под пазарната, споразуменията от 5 ноември 1993 г. и от 31 октомври 1995 г. между Sniace и фондът за гарантиране на заплатите Fogasa, възлизащи на 1 362 708 700 ESP и 339 459 878 ESP (включително лихвите).

По отношение на другите въпроси, които са били предмет на разглеждане при процедурата, открита съгласно член 88, параграф 2 ЕО, а именно гаранция за заем възлизаща на 1 милиард ESP, одобрена със Закон № 7/93, финансовите уговорки за планираното изграждане на предприятие за обработване на отпадъците и частично погасяване на задълженията от Градския съвет на Torrelavega, тези мерки не представляват помощ и процедурата може да бъде приключена. От друга страна, Испания трябва да уведоми Комисията в срок от 2 месеца, считано от датата на това решение за актуализираните оценки, направени от Градския съвет на Torrelavega спрямо бизнес данъците на Sniace за годините от 1995 г. до настоящата. Относно

неплатените такси за околна среда за периода от 1987 г. до 1995 г., Комисията ще вземе отделно решение своевременно.

Член 2

1. Кралство Испания ще предприеме необходимите мерки, за да възстанови от получателя помощта, посочена в член 1, която незаконно **Ж** е била предоставена.

2. Възстановяването следва да бъде извършено в съответствие с процедурите от националното законодателство. Сумите, които ще се възстановяват, са с лихва, считано от датата, на която са били предоставени на получателя, до тяхното действително възстановяване. Лихвата се изчислява въз основа на приложимия лихвен процент.

Член 3

Кралство Испания ще уведоми Комисията в срок от два месеца от датата на съобщаването на това решение за мерките, които са взети за неговото спазване.

Член 4

Настоящото решение е с адресат Кралство Испания.”

Решението Tubacex и Решението от 20 септември 2000 г.

19. С иск, подаден в секретариата на Съда на 24 декември 1998 г., Кралство Испания е подало жалба за отмяна на Решението от 28 октомври 1998 г. (дело С-479/98). Това дело е спряно с решение на председателя на Съда на Европейските общности от 23 февруари 1999 г., до произнасяне на решение на Съда на Европейските общности по дело С-342/96 Испания/Комисия, което е породило подобни въпроси.

20. Последното дело е било за отмяна на Решение на Комисията 97/21/ЕОВС, ЕО от 30 юли 1996 г. за държавна помощ, предоставена в полза на *Compañía Española de Tubos por Extrusión SA*, разположена в Llodia, Álava (ОВ 1997 L 8, стр. 14). С това решение, Комисията е установила, че определени споразумения за възстановяване, сключени от *Compañía Española de Tubos por Extrusión* (наричано по-нататък „Tubacex”), нейното поделение *Acería de Álava* и *Fogasa*, както и определени споразумения, сключени от тези предприятия с Фонда за социално осигуряване, съгласно които вноските, които следва да се плащат, се разсрочват или се плащат на вноски, съдържат елемент на помощ, която е била предоставена незаконно и са несъвместими с общия пазар съгласно член 87 ЕО и за отмяна на Решение на Комисията 3855/91/ЕОВС от 27 ноември 1991 г. за установяване на правила на Общността за помощ за производителите на стомана (ОВ 1991 г., L 362, стр. 57), тъй като размерът на лихвата е под пазарния”. Според Комисията, прилагането на законна лихва в размер от 9 % към въпросните споразумения не съответства на обичайните пазарни условия, съгласно които средната лихва, начислявана от частни банки в Испания за заеми за повече от три години, е значително по-висока.

21. На 29 април 1999 г., Съдът на Европейските общности се е произнесъл с решение по дело С-342/96, Recueil, стр. I-2459; Решението „Tubacex”). На първо място, той посочва, че *Fogasa* не е предоставял заеми на предприятия в ликвидация или със затруднения, а е уредил всички действителни жалби, поставени от служители, с пари, които той е платил и впоследствие възстановил от предприятията. Освен това, той е посочил, че *Fogasa* може да сключва споразумения за възстановяване, с които може да разсрочи плащането на сумите или да установи плащането им на части, както и, че Фондът за социална сигурност също може да се съгласи на разсрочване на плащането на задълженията за вноски за социална сигурност или за плащането им на части. Съдът по-нататък отбелязва, че държавата не е действала като публичен инвеститор, чието

поведение трябва да се сравнява с поведението на частен инвеститор, предоставящ капитал с оглед реализиране на печалба в сравнително кратък срок, а като „публичен кредитор, който, като частния кредитор, иска да възстанови дължимите му суми и който, с тази цел, сключва споразумения с длъжника, съгласно които всички задължения следва да бъде разсрочени или плащани на части, за да се улесни тяхното връщане” (точка 46). Той посочва, че въпросните споразумения са сключени предвид факта, че Tubasex вече е обект на предварително съществуващо задължение за връщане на заплатите, платени от Fogasa, и за плащане на неговите задължения за вноски за социално осигуряване, и че следователно споразуменията не са породили нови задължения, дължими от Tubasex към публичните власти (точка 47). Последно, Съдът е постановил, че „обичайно приложимата към този вид задължения лихва е предназначена да компенсира шетите, претърпени от кредитора поради забавата на длъжника да изпълни своето задължение да изплати своя дълг, а именно лихва за забава”, и че „ако размерът на лихвата за забава, прилагана към задължения към публичен кредитор, не е същият, като размера, прилаган за задължения към частен кредитор, то следва да бъде начисляван вторият размер, ако той е по-висок от първия” (точка 48). Предвид тези фактори, Съдът е отменил Решение 97/21 „тъй като то обявява за несъвместими с член 87 ЕО мерките, приети от Кралство Испания в полза на Tubasex, защото лихва от 9 %, начислявана към сумите, дължими от последния на Fogasa и на Фонда за социално осигуряване, е по-ниска от преобладаващите на пазара размери на лихвите”.

22. По дело С-479/98, Комисията с писмо от 17 юни 1999 г. е уведомила Съда, че предвид Решението Tubasex, тя смята да оттегли Решението от 28 октомври 1998 г. частично, но преди да направи това, смята да открие отново процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, за да получи становищата на трети страни. Следователно, тя иска, съгласно член 82а, параграф 1, буква б) от Процедурния правилник на Съда, спиране на това дело до частичното оттегляне на решението. С Решение от 1 юли 1999 г. Съдът на Европейските общности е уважил това искане.

23. След Решението Tubasex, Комисията е преразгледала Решението от 28 октомври 1998 г. С писмо от 16 февруари 2000 г., тя е уведомила испанското правителство за своето решение да открие отново процедурата, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО по отношение на „елементи от помощ ... считани за несъвместими с общия пазар, посочени в член 1 от Решението от 28 октомври 1998 г.” и го е поканила да представи своите коментари. Другите държави-членки и заинтересовани страни са уведомени, че процедурата се открива отново и са поканени да представят своите коментари, когато това писмо е обнародвано в Официален вестник на Европейските общности от 15 април 2000 г. (ОВ 2000 г., С 110, стр. 33). Испанското правителство е представило своето становище с писмо от 19 април 2000 г.

24. На 20 септември 2000 г., Комисията е приела Решение 2001/43/ЕО за изменение на Решението от 28 октомври 1998 г. (ОВ 2001 г., L 11, стр. 46, наричано по-нататък „Решението от 20 септември 2000 г.”).

25. Част V „Оценка” от Решението от 20 септември 2000 г. гласи, както следва:

„20. Комисията трябва да прецени дали някои от елементите, сметени за несъвместими с общия пазар, посочени в член 1 от Решението от 28 октомври 1998 г., представляват държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО. Ако се установи, че е налице

такава помощ, в такъв случай Комисията ще е необходимо да прецени дали тя е съвместима с общия пазар.

21. Фактичката обстановка и законовият контекст по Решението Tubacex са подобни на тези, представени от Испания пред Съда на Европейските общности по Дело С-479/98 и тези, представени от Sniace пред Първоинстанционния съд по дело T-190/99 срещу Решението от 28 октомври 1998 г. Комисията счита, че доводите, приведени от Съда в това решение, са относими с еднаква сила към споразуменията между Sniace и Fogosa, и между Sniace и Фонда за социално осигуряване, за които е счетено, че съдържат държавна помощ в Решението от 28 октомври 1998 г.

22. Първо, следва да се отбележи, че Sniace вече е субект на предварително съществуващо законово задължение да върне заплатите, заплатени от Fogosa, и да плати своите задължения за вноски за социално осигуряване. Въпросните споразумения следователно не създават нов дълг, дължим от Sniace на публичните органи. По този начин, в споразуменията за заплащане на Fogosa и в споразуменията за разсрочване с Фонда за социално осигуряване, държавата не е действала като публичен инвеститор, чието поведение трябва да бъде сравнявано с това на частен инвеститор, предоставящ капитал с оглед реализиране на печалба, а като публичен кредитор, който като частен кредитор може да се опитва да си възстанови дължимите му суми. Следователно, като оценя оспорваната държавна помощ, Комисията трябва да сравни размера на лихвата за забава, начислена върху задълженията към публичния кредитор, с размера на лихвата, начислявана върху задълженията към частни кредитори при сходни обстоятелства.

23. От друга страна, следва да се отбележи, че конкретните обстоятелства на длъжници и кредитори могат да се създадат затруднения за определяне на общо приложимо поведение на частни кредитори, които се опитват да си възстановят дължимите им суми. Следователно, Комисията следва да основава своята оценка на анализ на поведението на частните кредитори с индивидуален подход за всеки отделен случай.

24. В конкретния случай със Sniace, след искане, направено от компанията през 1992 г., испанските съдилища са наредили спиране на плащанията през м. март 1993 г. Като са се възползвали от своето право на въздържание, публичните кредитори не са се присъединили към споразумението на кредиторите от м. октомври 1996 г. в рамките на споразумението за процедура за спиране на плащанията. Както Комисията е отбелязала в решението за откриване, като са използвали своето право на въздържание, публичните кредитори са защитавали своето право на иск.

25. Отделните споразумения между Fogosa и Sniace, и между Фонда за социална сигурност и Sniace не дават на Sniace по-благоприятно третиране, отколкото това, постигнато в споразумението с частните кредитори.

26. От друга страна, положението при частните кредитори не е същото, като това на публичните кредитори, поради техния статус, предоставените гаранции и правото на въздържание, с които се ползват публичните институции. Следователно, Комисията счита, че доколкото сравнителният подход не представлява в този конкретен случай правилно приложение на теста за „частен кредитор”, определен от Съда, който, както той подчертава в своето Решение от 29 юни 1999 г. по делото DMT (С-256/97), предполага, че проверяваното поведение на публичните кредитори трябва да бъде

сравнявано с поведението на хипотетичен частен кредитор, намиращ се, доколкото е възможно, в същото положение.

27. Комисията отбелязва, че член 1108 от Гражданския кодекс на Испания установява, че размерът на законната лихва е този, която се прилага за обезщетение на вреда и щета, когато длъжникът забавя плащането и не е договорена лихва. Освен това, член 312 от испанския Търговски закон гласи, че в случай на парично задължение и при липса на някакво специално споразумение между страните, длъжникът е задължен да върне законната стойност („valor legal”) на задължението към момента на връщане. Следователно, размерът на законната лихва би била най-високият размер, който частен кредитор може да очаква да получи, ако той цели възстановяване на дълга със законови средства.

28. Като последица, частен кредитор не би могъл да получи от длъжника лихва в размер на просрочените задължения, който би бил по-висок от размера на законната лихва, като компенсация за това, че не търси изплащане на дълга с правни средства.

29. На последно място, следва да се подчертае конкретното положение на Sniace към момента, когато са сключвани споразуменията за разсрочване с Fogasa и Фонда за социално осигуряване. Компанията е била със значителни финансови затруднения, които са довели до спиране на всички плащания на задължения, като е имало сериозни съмнения и за нейното бъдещо съществуване. Както Комисията е отбелязала в Решението от 28 октомври 1998 г., като не е прибягнал до принудително изпълнение, с което евентуално да предизвика ликвидация на компанията, Фондът за социална сигурност е действал по начин, който да увеличи максимално неговите шансове за връщане на дълга.

30. Предвид упоменатото по-горе, Комисията може да приеме, че в конкретния случай, като е разсрочила и е приложила размера на законната лихва към задълженията на Sniace, Испания се е опитала да увеличи максимално връщането на дължимите Ж суми, без да претърпи финансова загуба. Следователно, Испания е действала като хипотетичен частен кредитор спрямо Sniace.”

26. Предвид тези съображения, Комисията е стигнала до извода в Решението от 20 септември 2000 г., че „споразуменията за заплащане между Fogosa и Sniace и споразумението за разсрочване на дълга между Фонда за социална сигурност и Sniace не представляват държавна помощ” (точка 31), и че „Решението от 28 октомври 1998 г. е уместно да се измени” (точка 32).

27. Диспозитивът от Решението от 20 септември 2000 г. предвижда:

„Член 1

1. Първият параграф от член 1 се изменя, както следва:

„Следните мерки, които Испания е приложила в полза на Sniace, не представляват държавна помощ:

а) споразумението от 8 март 1996 г. (както е изменено с споразумението от 7 май 1996 г.) между Sniace и Фонда за социална сигурност за разсрочване на задължения, възлизащи на 2 903 381 848 ESP (17 449 676,34 EUR) за главницата, впоследствие изменено със споразумението от 30 септември 1997 г. за разсрочване на задължения, възлизащи на 3 510 387 323 ESP (21 097 852,72 EUR) за главницата;

б) споразуменията от 5 ноември 1993 г. и 31 октомври 1995 г. между Sniace и Fogasa, възлизащи съответно на 1 362 708 700 ESP (8 190 044,23 EUR) и 339 459 878 ESP (2 040 194,96 EUR).”

2. Член 2 се отменя.

Член 2

Това решение е с адресат Кралство Испания.”

28. Решението от 28 октомври 1998 г., изменено с Решението от 20 септември 2000 г., наричано по-нататък „оспорваното решение”.

29. С определение от 4 декември 2000 г. Председателят на Съда на Европейските общности е наредил дело C-479/98 да бъде отстранено от секретариата на Съда.

По производството

30. С иск, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 11 февруари 1999 г., ищецът е завел настоящия иск за частична отмяна на Решението от 28 октомври 1998 г.

31. С отделен документ, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 21 май 1999 г., Комисията е представила възражение за недопустимост съгласно член 114 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

32. С документ, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 8 юли 1999 г., Кралство Испания е поискало разрешение да встъпи в настоящото дело като страна, подпомагача Комисията. С определение от 11 октомври 2001 г. Председателят на Пети състав (разширен състав) на Първоинстанционния съд е уважил това искане.

33. С определение от 10 декември 1999 г. Председателят на Пети състав (разширен състав) на Първоинстанционния съд, настоящото дело е спряно до произнасяне на Решението по дело C-479/98, в съответствие с член 47 от ЕО Статута на Съда на Европейските общности (сега член 54, параграф 3 от Статута на Съда на Европейските общности) и с член 77, буква а) и член 78 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

34. С писмо от 24 април 2001 г., от секретариата на Първоинстанционния съд са поканени основните страни да представят становищата си по продължаване на настоящото дело предвид Решението от 20 септември 2000 г. и Определението на Председателя на Съда от 4 декември 2000 г. за отстраняване на дело C-479/98 от регистъра. Ищецът е представил своето становище с писмо, заведено в секретариата на Първоинстанционния съд на 12 февруари 2001 г., в което, *inter alia*, той е изменил претенциите си (вж. точка 41 по-долу). С писмо, подадено в секретариата на 16 февруари 2001 г., Комисията е изтъкнала, по същество, че предметът на настоящото дело не се засяга от Решението от 20 септември 2000 г.

35. На 11 април 2001 г., ищецът е представил своето становище по възражението за недопустимост.

36. С определение от 8 октомври 2001 г. Първоинстанционният съд (пети разширен състав) е присъединил възражението за недопустимост към основното дело.

37. Кралство Испания е подало своето заявление за встъпване на 14 февруари 2002 г., а основните страни са представили своите бележки по него.

38. При изслушване на доклада на съдията-докладчик, Първоинстанционният съд (пети разширен състав) е решил да открие устните състезания и в контекста на процесуалните мерки е поканил Комисията да представи определени документи, а Кралство Испания да отговори на редица писмени въпроси и да представи един документ. Комисията и Кралство Испания са изпълнили тези искания в предписания срок. Съдът също е поканил ищеца да отговори на един въпрос устно на заседанието.

39. Страните са представили устно доводи и отговори на въпросите, зададени им от Първоинстанционния съд, в съдебното заседание от 23 октомври 2003 г.

Искания на страните

40. В своя иск, ищецът претендира, че Първоинстанционния съд следва да:

- отмени член 1 от Решението от 28 октомври 1998 г., тъй като Комисията поддържа, че:

„1. невъзстановяването на дългове, неустойки и наказателни лихви, дължими на Фонда за социално осигуряване, и споразуменията за разсрочване на задължения, сключени между Sniace и Фонда за социална сигурност на 8 март 1996 г., 7 май 1996 г. и 30 септември 1997 г. и

2. невъзстановяването на дългове и законови лихви, дължими на ... Fogasa, и споразуменията, сключени между Sniace и Fogasa на 5 ноември 1993 г. и на 31 октомври 1995 г., с изключение на лихвите с размер, различен от пазарния, не представляват държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО”;

- осъжда Комисията да заплати съдебните разноски.

41. В своето писмо от 12 февруари 2001 г. (вж. точка 34 по-горе), ищецът изменя първата част от претенцията си, както следва:

„отменя член 1 от оспорваното решение, доколкото Комисията обявява, че: невъзстановяването на задължения, наказателни лихви, дължими на Фонда за социално осигуряване, и споразуменията за разсрочване на задълженията, сключени между Sniace и този орган на 8 март 1996 г., 7 май 1996 г. и 30 септември 1997 г., и невъзстановяването на задължения и законни лихви, дължими на Fogasa, и споразуменията сключени между Sniace и Fogasa на 5 ноември 1993 г. и на 31 октомври 1995 г., не представляват държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 от ЕО”.

42. В своето становище относно възражението за недопустимост ищецът твърди, че Първоинстанционния съд следва да обяви иска за недопустим.

43. Комисията претендира, че Първоинстанционния съд следва да:

- отхвърли иска като недопустим;
- във всички случаи, отхвърли иска като недоказан;
- осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

44. Кралство Испания, встъпила страна, претендира, че Първоинстанционния съд следва да:

- отхвърли иска като недопустим;
- като алтернатива, да отхвърли иска като недоказан;
- осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

По допустимостта на иска

45. Комисията и Кралство Испания твърдят, че искът е недопустим, на основание, че ищецът, първо, не е доказал, че има интерес да заведе делото и второ, че той не е лично засегнат от оспорваното решение.

Липсата на правен интерес за завеждане на дело

Доводи на страните

46. Комисията твърди, че в Решението от 20 септември 2000 г. тя установява, че нито споразуменията за разсрочване и заплащане, нито размерът на лихвите, предвиден в тях, не представляват държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО. Тя твърди, че решението е станало окончателно, тъй като ищецът не е завел дело за неговата отмяна и следователно претенциите му, посочени в иска, очертават предмета на спора. Тези претенции се отнасят само до член 1 от Решението от 28 октомври 1998 г. и то само доколкото пропускат от страна на Фонда за социална сигурност и Fogasa да си върнат „дълговете, неустойки и лихви” от Sniace не се счита за държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

47. Комисията твърди, че ищецът няма интерес да заведе дело. Тя твърди, че ако Съдът уважи исканията на ищеца и отмени решението, това „няма да се отрази на окончателния характер на Решението от 20 септември 2000 г. и по никакъв начин няма да промени редакцията на Решението от 28 октомври 1998 г., с което то е изменено”. В действителност, „отмяната на член 1 от Решението от 28 октомври 1998 г., при условията, искани от ищеца, не би повлияла на действителността на окончателната редакция на член 1, параграф 1 от Решението от 28 октомври 1998 г., изменено с Решението от 20 септември 2000 г., който изрично установява, че оспорваните мерки не представляват държавна помощ”.

48. В своята реплика, Комисията твърди, че Решението от 20 септември 2000 г. „не е само „поправка” на Решението от 28 октомври 1998 г., нито замества това решение; напротив, то представлява изцяло нова преценка, *inter alia*, на помощта, която е сметена за съвместима с общия пазар в Решението от 28 октомври 1998 г.”. Процедурата, открита съгласно член 88, параграф 2 ЕО след Решението Tubacex (вж. точка 23 по-горе), не разглежда само въпроса за лихвите, но се отнася и за „всички мерки, които са довели до приемането на Решението от 28 октомври 1998 г., но като понастоящем взема предвид Решението Tubacex”. По сходен начин, в Решението от 20 септември 2000 г. Комисията „изрично цялостно е проверила и е оценила тези мерки от гледна точка

правото на помощ, по-специално споразуменията между Fogasa или Фонда за социална сигурност и Sniace”. Комисията поддържа, че ищецът следователно трябва „също така” да е завел дело и за отмяна на Решението от 20 септември 2000 г.

49. Кралство Испания твърди, че член 1, параграф 1 от Решението от 28 октомври 1998 г. се е „оказал лишен от съдържание с изменението, извършено с Решението от 20 септември 2000 г.” и че следователно настоящото дело е лишено от предмет.

50. Ищецът твърди, че претенцията за отмяна в иска се отнася само за Решението от 28 октомври 1998 г., тъй като в него Комисията е посочила, че „невръщането на задълженията, неустойките и лихвите, дължими на Фонда за социално осигуряване, и споразуменията за разсрочване на задълженията, сключени между Sniace и Фонда за социално осигуряване, и невръщането на задълженията и лихвите за забава, дължими на ... Fogasa, и споразуменията между Sniace и Fogasa не представляват държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО”. Тази претенция за отмяна не е насочена срещу обявяването в член 1 от това решение, че „разликата между лихвите, уговорени в тези споразумения, и по-високите лихви на пазара представлява държавна помощ”.

51. Ищецът разяснява, че Решението от 20 септември 2000 г. частично изменя Решението от 28 октомври 1998 г., като с второто решение Комисията счита, че посочената по-горе разлика между размера на лихвите също не представлява държавна помощ. Решението от 20 септември 2000 г. не изменя другите аспекти от Решението от 28 октомври 1998 г., и по-специално никой от аспектите, критикувани в иска. Предметът на спора, както е формулиран в иска, следователно остава непроменен.

52. Освен това ищецът изтъква, че дори ако Решението от 20 септември 2000 г. трябва да се счита за отменящо и заменящо Решението от 28 октомври 1998 г., той би имал право да измени исканията си, както е направил с писмото от 12 февруари 2001 г. (вж. точки 34-41 по-горе). Ищецът в тази връзка се позовава на решението на Съда на Европейските общности по дело 14/81 Alpha Steel/Комисия от 3 март 1982 г., Recueil, стр. 749.

53. Поради тези различни причини, ищецът твърди, че той е доказал, че има интерес да заведе дело.

Съображения на Първоинстанционния съд

54. На първо място, следва да се отбележи, че изменение на оспорваното решение в хода на делото представлява ново обстоятелство, което позволява на ищеца да измени своя иск (Решение Alpha Steel/Комисия, цитирано по-горе, точка 8; Решения по съединени дела T-46/98 и T-151/98 CCRE/Комисия от 3 февруари 2000 г., Recueil, стр. II-167, точки 33-36 и съединени дела T-227/99 и T-134/00 Kvaerner Warnow Werft/Комисия от 28 февруари 2002 г., Recueil, стр. II-1205, точка 22).

55. В Решението от 28 октомври 1998 г. Комисията е счела, *inter alia*, че споразумението от 8 март 1996 г., изменено със споразуменията от 7 май 1996 г. и 30 септември 1997 г. между Sniace и Фонда за социална сигурност и споразуменията от 5 ноември 1993 г. и 31 октомври 1995 г. между Sniace и Fogasa, представляват държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО само, „доколкото размерът на лихвите е под размера на пазарните лихви”. В иска си ищецът претендира за отмяна на тази част

от Решението от 28 октомври 1998 г. на основание, по-специално, че „държавната помощ се състои от ... всички все още дължими вноски за социално осигуряване, плюс лихви за забава и лихви в размер на пазарните лихви, както и всички суми, дължими на Fogasa, плюс лихви в размера на пазарните лихви”. Що се отнася до Фонда за социално осигуряване, ищецът твърди по-специално, че фактът, че този орган поне от 1991 г. е позволил на Sniace да не плаща своите дългове за вноски за социално осигуряване, че през 1996 и 1997 г. той не е получил своите вземания въпреки факта, че Sniace не е спазил споразуменията от 8 март и 7 май 1997 г., а напротив е сключил трето споразумение за разсрочване, че той не е изискал действителни гаранции, че е отказал плащане на лихви за забава и лихви в размер на пазарните лихви, представлява държавна помощ. По отношение на Fogasa ищецът твърди, по същество, че фактът, че този орган не е получил своите вземания от Sniace, когато Sniace не е спазил споразуменията от 5 ноември 1993 г. и 31 октомври 1995 г., и че той не е предвидил в тези споразумения плащане на неустойка и лихви за забава, представлява държавна помощ.

56. С Решението от 20 септември 2000 г. Комисията е изменила Решението от 28 октомври 1998 г., но не го е отменила или заменила. Единственото изменение е, че като е прилагала стандартите на частен кредитор, а не тези на частен инвеститор, Комисията е сметнала, че лихвите, прилагани от Фонда за социална сигурност и Fogasa в споразуменията за разсрочване и плащане, сключени от Sniace, също не представляват държавна помощ. Частта от Решението от 28 октомври 1998 г., посочена в искането за отмяна, следователно е повлияна случайно от Решението от 20 септември 2000 г. Последното решение следователно трябва да се счита за ново обстоятелство, което позволява на ищеца да измени своя иск, както той е направил с писмото си от 12 февруари 2001 г. Принуждаването на ищеца да подава нов иск пред Първоинстанционния съд за отмяна на Решението от 20 септември 2000 г. би противоречало на добрата организация на правосъдието и на изискването за процесуална икономия.

57. Следователно, ищецът има интерес да осигури отмяната на оспорваното решение.

Въпросът дали ищецът е лично засегнат

Доводи на страните

58. Комисията отбелязва, че съгласно редица от решения в един смисъл, лица, различни от адресатите на решението, могат да претендират, че са лично засегнати, ако това решение ги засяга поради определени присъщи им характеристики или поради обстоятелства, които ги разграничават от всички останали лица, и по силата на тези фактори те се отличават лично по същия начин, както адресатите на решението (дело 25/62 Plaumann/Комисия от 15 юли 1963 г., Recueil, стр. 95).

59. Тя изтъква, че в контекста на контрола на държавната помощ, решение на Комисията, с което приключва процедурата, открита съгласно член 88, параграф 2 ЕО, засяга лично предприятията, които са в основата на жалбата, която е довела до тази процедура и чиито становища са изслушани и са определили хода на процедурата, при условие обаче, че тяхното пазарно положение е съществено засегнато от помощта, която е предмет на това решение (Решения по дело 169/84 COFAZ и др./Комисия от 28 януари 1986 г., стр., 391, точки 24 и 25; дело C-106/98 P Comité d'entreprise de la Société

française de production и др./Комисия от 23 май 2000 г., Recueil, стр. I-3659, точка 40; дело T-435/93 ASPEC и други от 27 април 1995 г., Recueil, стр. II-1281, точка 63 и дело T-11/95 BP Chemicals/Комисия от 15 септември 1998 г., Recueil, стр. II-3235, точка 72). Комисията посочва, че в Решението по дело Comité d'entreprise de la Société française de production и др./Комисия Съдът на Европейските общности е постановил, че „предприятие не може да се позовава единствено на своя статус на конкурент на предприятието-получател на помощта, а освен това трябва да докаже, че неговото положение го отличава по сходен начин, като предприятието-получател на помощта, като се отчете степента на възможното му участие в процедурата и величината на увреждането на неговото пазарно положение” (точка 41).

60. По настоящото дело, според твърденията на Комисията, ищецът не доказва достатъчно подробно в иска, че неговото пазарно положение е съществено повлияно от твърдяната помощ, предоставена на Sniace, нито се позовава на обстоятелства, които го отличават по същия начин като адресатите на решението. Той само представя общи доводи и не посочва последиците, които твърдяната помощ е имала върху неговото конкретно положение.

61. Във всеки случай, не става ясно, според Комисията, че твърдяната помощ съществено е повлияла на положението на ищеца.

62. В тази връзка Комисията изтъква, първо, че ищецът е „досега” най-големият производител на вискозни платове и че той значително е подобрил резултатите си на пазара от 1991 г. насам. В подкрепа на тези твърдения Комисията се позовава на следните обстоятелства:

- групата, към която спада ищецът, произвежда приблизително 275 000 тона целулозни платове годишно и е един от трите световни лидери на пазара на вискозни платове;
- ищецът, Säteri и Courtaulds plc заедно осигуряват приблизително 90 % от производството на вискозни платове в Общността;
- между 1991 и 1997 г. пазарният дял на ищеца на световния пазар за изкуствени и синтетични вискозни платове постепенно се е увеличил от 9,2 % до 16,4 %;
- между 1991 и 1997 г., производството на ищеца постоянно се е увеличавало от 152 700 тона годишно до 270 800 тона годишно;
- според ищеца „1995 г. ... се характеризира с много силно търсене, 1996 г. с пълна заетост на производствения му капацитет, 1997 г. с рекордно производство и накрая 1998 г. с рекордни резултати”;
- ищецът е обявил добри резултати за първото тримесечие на 1999 г.;
- за първото тримесечие на 1997 г., той е обявил увеличение на продажните цени, като „увеличената му независимост спрямо натиска на цените на световния пазар” и необходимостта да внася, за да задоволи търсенето;
- общият оборот на ищеца е увеличен с 7,2 % между първата половина на 2000 г. и същия период на 2001 г.

63. В своя защита, Комисията изтъква, че от цифрите, съобщени от ищеца, следва, че той е успял да увеличи своя пазарен дял в Общността между 1995 г. и 2000 г., въпреки че през този период, пазарните дялове на неговите конкуренти (с изключение на Säteri) значително са намалели.

64. Второ, Комисията твърди, че проблемите, съществуващи на пазара, които са предизвикали спад на търсенето, временен излишък на производствен капацитет и спад на цените, не са последица от твърдяната помощ, предоставена на Sniase, а на външни фактори, каквито са вноса от Азия, малкият брой на потенциални пласментни пазари на експортните пазари в Азия, търговските бариери пред износа за държави извън ЕС, които европейските производители са срещнали и намаляването на покупките на стоки с вискозна основа в Европа.

65. Трето, Комисията изтъква, че тъй като Sniase произвежда само 25 000 тона вискозни платове годишно и е сред малките европейски и световни производители, Sniase е трябвало да се изправи пред редица икономически трудности и производствени спорове, които са го принудили да спре производството през голяма част от деветдесетте години. Тя посочва, че Sniase са спрели плащанията между м. март 1993 г. и м. октомври 1996 г.

66. Освен това Кралство Испания посочва, че ищецът не изтъква някакво специално обстоятелство, което може да го отличи по сходен начин като адресата на оспорваното решение. Сам по себе си фактът, че ищецът е конкурент на получателя на твърдяната помощ, не е достатъчен, за да го отличи.

67. Ищецът твърди, че той е лично засегнат от оспорваното решение.

68. Първо, жалбата е довела до откриване на производството, посочено в член 88, параграф 2 ЕО и тя е играла важна роля в това производство.

69. Второ, твърдяната помощ е засегнала чувствително неговата позиция на пазара за вискозни платове. Между ищеца и Sniase има силна конкуренция на този пазар, който е в постепенен упадък от доста години и има значително свръхпроизводство. Конкуренцията в цените е силна и благодарение на твърдяната помощ Sniase може да продава своите стоки 20 % по-евтино, отколкото конкурентите си в Европейския съюз. Ищецът посочва, че информацията, която е дал в исковата си молба и приложенията към нея, както и бележките си към становището на конкурентите си, посочени в Решението от 28 октомври 1998 г., са достатъчни, за да покажат, че той е лично засегнат от оспорваното решение. Той твърди, че всички въпроси, които е поставил в своите писмени бележки, показват, че „всички конкуренти на Sniase са изправени пред значителна ценова конкуренция и въпреки че структурата на разходите им е по-добра, трябва да предприемат други мерки за рационализация, тъй като Sniase изкуствено се поддържа жизнеспособен”, и че „цялата тази ситуация, която е най-мекото казано неблагоприятна, засяга също ищеца, който е оптимизирал своето оборудване и структура на разходите, и отбелязва добри резултати в резултат от следваната нова търговска политика и въпреки трудната икономическа обстановка”. Ищецът признава, че трудностите на пазара за вискозни платове оказват влияние върху този продукт, но посочва, че „в рамките, създадени от външните пазарни данни”, твърдяната помощ е задължила конкурентите на Sniase да намалят цените си и да вземат мерки за рационализация.

70. Ищецът твърди, че Комисията не може да отрече, че той има право на иск на основание, че той има важно положение на пазара или че е увеличил своите продажби през съответния период. В решенията, цитирани от Комисията, съдилищата от Общността не са взели предвид тези фактори, когато са установили, че ищите не са

били лично засегнати от оспорваните решения. По дело T-149/95 Ducros/Комисия от 5 ноември 1997 г. Recueil, стр. II-2031, Първоинстанционният съд е постановил, че ситуацията на пазара на съответното предприятие е била засегната от решение на Комисията, с което се разрешава помощ, при условие, че има конкурентна връзка между това предприятие и получателя на помощта. Освен това ищецът твърди, че положителните резултати, които той е постигнал, биха били дори по-добри, ако Sniace не е бил в състояние да провежда „агресивна ценова политика ...“, която е станала възможна заради помощта”. Последно, той твърди, че твърдяната помощ позволява на Sniace да се поддържа изкуствено на пазара, когато неговото изчезване би означавало за неговите конкуренти намаляване на свръхпроизводството и подобрене на търговската ситуация.

71. Ищецът твърди, че „кръгът на предприятията с право на иск трябва да бъде определен, като се има предвид целта на разпоредбите за помощта”. Следователно, критериите, използвани от Комисията и от съдилищата на Общността за установяване дали помощта „накърнява или заплашва да накърни конкуренцията” по смисъла на член 87, параграф 1, също могат да бъдат приложени за определяне дали дадено предприятие има право на иск. Ищецът отбелязва, че според Комисията, конкуренцията винаги е засегната по смисъла на тази разпоредба, когато, както тук, помощта е отпусната в „частично проблематичен сектор”, а помощта на предприятията със затруднения поради самата Ж същност може да накърнява конкуренцията. Ищецът, също така се позовава на принципа, че „сравнително малкият размер на помощта или сравнително малкият размер на предприятието, което я получава, не изключва възможността търговията в рамките на Общността да бъде засегната” (ASPEC и др./Комисия, цитирано по-горе, точка 64 и BP Chemicals/Комисия, цитирано по-горе, точка 72). Последно, ищецът посочва, че твърдяната помощ, отпусната на Sniace, е оперативна помощ и че това практически винаги води до твърдяно нарушаване на конкуренцията.

72. Трето, ищецът изтъква, че твърденията на Комисията по отношение на положението на Sniace на пазара за вискозни платове пряко противоречи на определени констатации от Решението от 28 октомври 1998 г. По-специално, пазарният дял на Sniace в Общността е между 10,3 % и 13 %, а в Испания този пазарен дял е 35,5 % през 2000 г. Освен това, на интернет страницата на Sniace се посочва, че той е един от най-големите производители на вискозни платове в Европа.

Съображения на Първоинстанционния съд

73. Съгласно единната съдебна практика, лица, различни от адресатите на решението, могат да претендират, че са лично засегнати, ако това решение „ги засяга поради определени характеристики, които са им присъщи, или поради обстоятелства, при които те се отличават от всички останали лица и тези фактори ги отличават лично по същия начин като адресатите на акта” (Решението Plaumann, цитирано по-горе, на стр. 107. и Comité d'entreprise de la Société française и др./Комисия, цитирано по-горе, точка 39).

74. При по-специално разглеждане в областта на държавната помощ, не само предприятието получател на помощта, но и конкурентните му предприятия, които са играли активна роля в процедурата, открита съгласно член 88, параграф 2 ЕО за отделна помощ, са били признати за лично засегнати от решението на Комисията за

приключване на тази процедура, при условие че тяхното положение на пазара е значително засегнато от помощта, която е предмет на оспорваното решение (Решение по дело COFAZ и др./Комисия, цитирано по-горе, точка 25).

75. Следователно, дадено предприятие не може да се позовава само на своя статус на конкурент на предприятието получател на помощта, а освен това трябва да докаже, че обстоятелствата го отличават по сходен начин като предприятието получател на помощта, като се има предвид степента на възможното негово участие в процедурата и величината на вредите за неговото положение на пазара (Решение по дело *Comité d'entreprise de la Société française de production* и др./Комисия, цитирано по-горе, точка 41).

76. По настоящото дело, не се спори, че ищецът и Sniace присъстват на пазара за вискозни платове. Освен това, в редица точки от Решението от 28 октомври 1998 г. Комисията изрично описва ищецът като конкурент на Sniace. Следователно, Съдът трябва да прецени до каква степен участието на ищеца в процедурата и последиците от помощта върху неговото положение на пазара могат да го отличат съгласно член 230 ЕО.

77. Първо, относно участието на ищеца в процедурата, в основата на откриването на процедурата е подробната жалба, подадена от ищеца на 4 юли 1996 г. и допълнена с негови писма от 26 ноември и 9 декември 1996 г. Безспорно, Комисията първоначално е заела позицията, че няма достатъчно доказателства, че Sniace е получил държавна помощ и следователно е изтъкнала, че не възнамерява да предприеме други действия. От друга страна, точно предвид допълнителната подробна информация, предоставена от ищеца в писма от 17 април и 18 юни 1997 г., както и в съдебното заседание от 17 май 1997 г., Комисията е решила да преразгледа своята позиция и да започне процедурата съгласно член 88, параграф 2 ЕО.

78. Решението за откриване на производството е основано главно на доводите и доказателствата, представени от ищеца. Ищецът е представил също така подробно становище с писмо от 27 март 1998 г., след обявяване на решението.

79. Следователно, установено е, че ищецът е бил в основата а жалбата, която е довела до откриване на производството, и че той активно е участвал в това производство.

80. Второ, относно степента, в която е засегнато положението на ищеца на пазара, следва да се има предвид, че, както е посочено в точка 28 от решението по делото COFAZ и др./Комисия, цитирано по-горе, когато съдебен орган от Общността прецени допустимостта на иска, той не следва да прави окончателна констатация за конкурентната връзка между ищеца и предприятието получател на помощта. При тези обстоятелства, самият ищец следва да изтъкне подходящи мотиви, които да докажат, че решението на Комисията може да засегне неблагоприятно неговия правен интерес, като сериозно застраши неговото положение на въпросния пазар.

81. По настоящото дело, Съдът е установил, че в иска си ищеца подчертава факта, че твърдяната помощ неблагоприятно е засегнала неговото конкурентно положение на пазара за вискозни платове, тъй като тя е позволила дейността на Sniace изкуствено да се поддържа, когато този пазар се отличава с много малък брой производители, жестока конкуренция и значителен излишък на капацитет.

82. За да демонстрира наличието на този излишък на капацитет, ищецът изрично се е позовал на определени страници от становището, което той е представил на 27 март 1998 г. след откриването на процедурата съгласно член 88, параграф 2 ЕО и които са приложени към иска. Тези страници съдържат данни за потреблението, производството и производствения капацитет на вискозни платове в Общността от 1992 г. - 1997 г., издадени от Comité international de la rayonne et des fibres synthétiques (CIRFS).

83. В съдебното заседание, освен това, ищецът се е позовал и на определена информация от неговата жалба от 4 юли 1996 г., също приложена към иска. В тази жалба, той предоставя информация за пазара на вискозни платове, определя производителите на viscose присъстващи на пазара по това време, като дава оценка на техния производствен капацитет и предоставя подробности за количествата вискозни платове, продадени от Sniace за периода от 1991 г. - 1995 г., като разграничава по-специално количествата, продадени в Испания, от тези, изнесени за Италия.

84. Комисията не е привела никакви доказателства, които да поставят под съмнение информацията, предоставена от ищеца. Напротив, тя признава, и във възражението си за недопустимост, и в Решението от 28 октомври 1998 г., че пазарът на вискозни платове страда от излишък на капацитет. По този начин, в точка 74 от това решение тя изрично посочва, че „Sniace действа в сектор, който е в упадък, което е довело до рационализации в капацитета, извършени от някои от конкурентите му”, че „производството на тези платове в Европейското икономическо пространство е спаднало от 760 000 тона през 1992 г. до 684 000 тона през 1997 г. (намаление с 10 %), а за същия период потреблението е спаднало с 11 %”, и че „средният коефициент на полезно действие на капацитета през този период е бил около 84 %, което е ниска стойност за такъв сектор с интензивен капитал”

85. Освен това, следва да се отбележи, че Комисията е признала, и в Решението от 28 октомври 1998 г. (съображение 80), и в Решението от 20 септември 2000 г. (съображение 29), че сериозните финансови затруднения, пред които е изправен Sniace, сериозно са застрашили възможностите му за оцеляване, и че ако Фондът за социална сигурност беше прибегнал до принудително изпълнение на своите вземания, това би довело до затваряне на компанията. Предвид много малкия брой на производители на пазара и излишъка на производствен капацитет на този пазар, изчезването на Sniace би могло да има осезаеми последици върху конкурентното положение на останалите производители под формата на намаляване на техния излишен капацитет и подобряване на търговското им положение. Въпреки че безспорно Sniace не е един от най-големите производители на вискозни платове на пазара в Общността, неговата позиция на пазара в никакъв случай не е незначителна. Съответно, специално трябва да се отбележи, че Комисията е посочила в точка 9 от Решението от 28 октомври 1998 г., че капацитетът на Sniace за производство на вискозни платове е „приблизително 32 000 тона (около 9 % от капацитета в Общността)”.

86. Съдът намира, че това са обстоятелства, които могат да покажат, че положението на ищеца на пазара е значително засегнато от оспорваното решение.

87. Освен това, ищецът подчертава, че твърдяната помощ е позволила на Sniace да продава своите продукти в Общността на цени приблизително 20 % по-ниски от средните цени на неговите конкуренти. В подкрепа на това твърдение, ищецът се позовава на изявленията на Courtauld plc and Säteri, посочени в съображения 15 и 17 от

Решението от 28 октомври 1998 г. В своя отговор, той представя допълнителни доказателства за това твърдение под формата на изрично позоваване на неговото писмо от 18 юни 1997 г., приложено към иска, в което той представя на Комисията допълнителна информация за европейския пазар на вискозни платове. Това писмо съдържа таблици, които посочват по-специално за годините 1989 до 1996, количествата вискозни платове и модал, доставени от Sniace и ищеца в Испания, както и от Sniace и австрийските производители във Франция и Италия. Това писмо съдържа, също така, информация за вносните цени, прилагани във Франция и Италия от Sniace и други производители между 1989 г. и 1996 г. Ищецът, също така, е приложил към своя отговор таблици, даващи същата информация за периода от 1997 г. до средата на 2001 г. От тези различни източници следва, че в повечето случаи, и с изключение на производителите от държави от Източна Европа, цените на Sniace са били по-ниски от тези на останалите европейски производители.

88. Комисията не оспорва, че Sniace са продавали продуктите си на по-ниски цени от своите европейски конкуренти. Тя само изтъква, че общият спад на цените, с повече от 30 %, наблюдаван на пазара между 1990 г. и 1996 г., не е последица от твърдяната помощ, отпусната на Sniace, а на външни фактори, включително вноса от Азия. Според специализирана публикация в *European Chemical News*, която Комисията е приложила към своето възражение за недопустимост „наблюдателите на пазара казват, че Sniace продължава да упражнява отрицателно влияние върху цените, надвишаващо нейния малък капацитет на пазара”.

89. По този начин, не може да се изключи, че твърдяната помощ, част от която е била описана от самата Комисията като „значително предимство” (съображение 80 от Решението от 28 октомври 1998 г.), е позволила на Sniace да продава продуктите си на по-ниски цени от своите конкуренти, включително ищеца.

90. Последно, доводът на Комисията, основаващ се на факта, че ищецът е постигнал добри резултати и е увеличил продукцията си през въпросните години, е изцяло неотнормим. Фактът, че неговото положение на пазара е съществено засегнато, не означава задължително, че неговата печалба спада, че неговият пазарен дял е намален или че са възникнали производствени загуби. Въпросът в тази връзка е дали ищецът би бил в по-благоприятно положение при липсата на решението, чиято отмяна той иска. Както ищецът правилно изтъква, това може действително да се отнася за ситуация, в която той губи възможност да реализира печалба, тъй като публичните власти предоставят предимство на един от неговите конкуренти.

91. От упоменатите по-горе съображения следва, че ищецът надлежно е доказал мотивите за това защо оспорваното решение може да навреди на законните му интереси, като значително засегне неговото положение на пазара. Следователно, Съдът счита, че ищецът е лично засегнат от оспорваното решение.

92. Следователно, искът трябва да се счита за допустим.

По съществуването на спора

93. Ищецът поставя две искания в своята искова молба. В първото се твърди нарушение на член 87, параграф 1 ЕО, а във второто нарушение на задължението за представяне на мотиви.

Доводи на страните

94. В контекста на първото искане, ищецът твърди, на първо място, че в решението Tubasex Съдът на Европейските общности е разгледал само въпроса дали определени условия от споразуменията за разсрочване на задълженията и за възстановяване, сключени с Fogasa и с Фонда за социално осигуряване, и по-специално предвиденият размер на лихвения процент, съдържат елементи на държавна помощ. Той твърди, че Съдът не се е произнесъл по споразуменията като такива, нито е разгледал правни въпроси, възникнали по настоящото дело. Като се позовава на точка 46 от Решението Tubasex, ищецът посочва, че макар да е вярно, че Съдът е основал своята оценка на предположението на Комисията, че неполучаването от тези два органа на техните вземания не означава държавна помощ, то от друга страна той не приема това предположение да е за негова сметка. Според ищеца, Съдът на Европейските общности не е могъл да оспорва това предположение, тъй като то не е било оспорвано, а и не е навредило на Кралство Испания.

95. Ищецът прави извода, че от Решението Tubasex не може да се стигне до заключението, че Съдът на Европейските общности счита, по принцип, че споразуменията за възстановяване и за разсрочване на задълженията, сключени между Фонда за социална сигурност и Fogasa, от една страна, и от предприятия със затруднения, от друга страна, сами по себе си не представляват държавна помощ. Този въпрос трябва да бъде разгледан във всяко отделно дело, като се отчитат конкретните обстоятелства на всеки случай, въз основа на критерий за частен кредитор.

96. На следващо място, ищецът твърди, че Фондът за социална сигурност и Fogasa имат право на самостоятелна преценка по въпроса дали да отсрочат плащане, а при необходимост, и при определяне на съответните условия. Изискването, че помощта трябва да е свързана с конкретно предприятие, което е една от определящите характеристиките на концепцията за държавна помощ, следователно е изпълнено в настоящия случай.

97. Освен това ищецът твърди, че Комисията не е приложила правилно теста за частен кредитор в настоящия случай.

98. Първо, ищецът твърди, че Комисията основава своя довод за неправилното предположение, че „връщането на задължението, когато то стане дължимо, изисква определено обосноваване”. Той разяснява в тази връзка, че ако длъжникът е платежоспособен, частният кредитор възстановява своите дългове веднага, щом станат изискуеми. По сходен начин, общоприето е, че ако длъжникът изпитва икономически затруднения, частният кредитор не е склонен да позволи на длъжника отлагане на плащането, а се позовава директно на своите права, като при необходимост реализира гаранциите, които са му предоставени. Частният кредитор се въздържа от връщане на задължения, които са изискуеми, само ако този подход представлява най-разумното решение от икономическа гледна точка, например когато в сравнение с другите възможни избори, той дава възможност на кредитора да си възстанови най-голяма част от неговите вземания или да избегне понасяне на по-големи загуби.

99. Второ, ищецът твърди, че по настоящото дело поведението на Фонда за социална сигурност и Fogasa не е било съответстващо на поведението, което може да се очаква от частен кредитор при същата ситуация.

100. В подкрепа на тази теза, той твърди, първо, че спирането на процедурата за плащане не е лишила тези органи от възможност да получат своите вземания. Той разяснява, че „съдебната защита на длъжника в контекста на тази процедура е ограничена до задълженията, които са възникнали преди откриването на тази процедура”. Задълженията към Фонда за социална сигурност и Fogasa, които са възникнали след откриване на процедурата за спиране на плащанията, следователно са могли да бъдат изплатени по всяко време. Що се отнася до задълженията, които са възникнали през 1991 и 1992 г., те са могли да бъдат върнати по това време. Във всеки случай, те са могли да бъдат принудително събрани от м. октомври 1996 г.

101. Второ, ищецът твърди, че частен кредитор, които като Фонда за социална сигурност и Fogasa, е имал привилегировани вземания и гаранции, не би дал облекчения при плащане от длъжник, които изпитва финансови затруднения, а би прибягнал към принудително изпълнение на неговите задължения. Ищецът оспорва основанията на довода, който Комисията извлича от обстоятелството, че в този случай никой частен кредитор на Sniace не е прибягнал до принудително изпълнение, включително испанската банка Banesto, чието вземане обаче е обезпечено с ипотека. Ищецът твърди, че положението на всички тези кредитори, с изключение на Banesto, не е било толкова добро, като това на Фонда за социална сигурност и Fogasa. Освен това, Комисията не посочва нищо, нито в оспорваното решение, нито в писмената си защита, от което може да се установи дали тези кредитори са в положение, сравнимо с това на Фонда за социална сигурност и Fogasa. По-специално, няма информация за „възможностите за изплащане на задълженията, които частните кредитори са отказали”, за размера на задълженията или за обезпеченията на кредиторите. Според твърденията на ищеца, от действителното поведение на Banesto не може да се направят никакви заключения, освен че „редица или дори мнозинството от частните кредитори в ситуация, подобна на тази на Fogasa са действали като Banesto”. Последно, ищецът твърди, че не може да се изключи възможността някои от частните кредитори на Sniace да са също така и акционери в това предприятие.

102. Ищецът също така счита, че не може да се претендира, че сключването на въпросните споразумения за заплащане и разсрочване е било предназначено да запази задълженията към Фонда за социална сигурност и Fogasa. Той твърди, че частен кредитор „би се опитал незабавно да се удовлетвори от активите на длъжника, за да възстанови поне част от задълженията към него”. За такъв кредитор „забавянето и разсрочването на плащането е оправдано, само ако в сравнение с други възможности, тази гарантира, че кредиторът ще получи възможно най-голяма част от това, което му се дължи”, и че той „би спрял плащане, само ако може да разчита на подобряване на икономическото положение на длъжника”. Такова подобрене не се е предвиждало по настоящото дело, поради следните причини:

- оборотът на Sniace е намалял значително през 1995 г. и 1996 г.;
- не са предвиждани никакви мерки за реструктуриране, които могат да гарантират функциониране и доходност на предприятието, а оздравителният план, изготвен през м. август 1996 г., не е бил счетен от испанското правителство за официален план за реструктуриране;

- през 1996 г. пазарът на вискозни платове е страдал от значителен излишък на капацитет;
- предвидан е нов спад на търсенето на вискозни платове в Общността през следващите години.

103. Освен това ищецът оспорва относимостта на довода на Комисията, че задълженията към Фонда за социална сигурност и Fogasa са привилегирани вземания. Той твърди, че ако Sniace стане неплатежоспособна, задълженията към тези органи биха били „възстановими без ограничение”, тъй като вземания, обезпечени с действителни гаранции са с привилегия. Той отбелязва, по-специално, че Fogasa би имала „абсолютен приоритет пред останалите кредитори само по отношение на последните 30 дни, предшествващи времето на изискване на задължението”. Що се отнася до предходния период, длъжниците (кредиторите), обезпечени с действителни гаранции, биха имали приоритет пред Fogasa.

104. Трето, ищецът твърди, че частен кредитор никога не би се въздържал да получи вземанията си от длъжник с финансови затруднения и в същото време да са съгласи той да натрупа нови задължения към него.

105. Така, що се отнася до Fogasa, ищецът изтъква, че след сключването на споразумението от 5 ноември 1993 г., което се отнася само за задълженията, възникнали преди тази дата, той продължава заплаща заплатите на служителите на Sniace всеки месец. Според твърдението на ищеца, фактът, че Fogasa е задължен по закон да продължава да плаща тези заплати всеки месец не оправдава неговия пропуск да си получи дълговете, които са станали изискуеми, чрез принудително изпълнение при необходимост, като по този начин позволява натрупване на задълженията.

106. Ищецът твърди, че Фондът за социална сигурност също е позволил натрупване на задълженията на Sniace. Задълженията на Sniace към Фонда за социална сигурност са се увеличили от 746 милиона ESP през 1991 г. на 3 200 милиона ESP през 1995 г., а Фондът за социална сигурност не е предприел никакви стъпки, за да си получи дълговете до 1996 г. През 1995 г., забавените плащания за вноски за социално осигуряване, дължими от Sniace, значително са надвишили собствения капитал на компанията, който възлиза на 1 730 милиона ESP. Ищецът критикува факта, че Фондът за социална сигурност не е продал активите на Sniace, които е запорирал, и изтъква, че на 31 декември 1993 г. активи на стойност 1 034 милиона ESP са били запорирани, и че задълженията на Sniace за вноски за социална сигурност вече са достигнали приблизително 2 400 милиона ESP.

107. Четвърто, ищецът твърди, че частен кредитор никога не би отпуснал нови облекчения за плащане на длъжник, който не е спазил предишните си задължения за плащане. Въпреки факта, че Sniace не е изпълнил споразуменията от 8 март и 7 май 1996 г., Фондът за социална сигурност се е съгласил да сключи споразумението от 30 септември 1997 г. Fogasa е сключил споразуменията от 31 октомври 1995 г., въпреки че Sniace е изпълнил само частично споразумението от 5 ноември 1993 г. През м. юни 1998 г. Sniace е платил само една трета от задълженията, изискуеми съгласно двете споразумения. По-общо, към датата на приемане на оспорваното решение, Фондът за социална сигурност и Fogasa са получили само много малка част от дължимите им плащания от Sniace.

108. Пето, ищецът твърди, че частен кредитор би изискал достатъчно обезпечения и гаранции, преди да се съгласи да предостави условия за плащане на длъжник с финансови затруднения.

109. За разлика от няколко финансови институции, които са били кредитори на Sniace и в чиято полза е учредена ипотека, обезпечаваша всички техни вземания, Фондът за социална сигурност не е искал от Sniace обезпечения между 1991 и 1996 г. за липсата на плащания на неговите дългове. Ищецът критично посочва по-специално факта, че Фондът за социална сигурност не е изискал действителни обезпечения при сключване на споразумението от 30 септември 1997 г. Sniace само е предложил „обща ипотека” в полза на Фонда за социална сигурност и Fogasa през 1996 г., но тази ипотека никога не е учредена, въпреки че действителната стойност на оперативния капитал на Sniace е възлизал на 25 000 милиона ESP към 31 декември 1996 г. Според ищеца напълно неотносим е факта, че Фондът за социална сигурност е получил като залог оборудването на Sniace през м. август 1998 г., тъй като това е доста след като са сключени споразуменията от 8 март и 7 май 1996 г., и от 30 септември 1997 г. Комисията също не може да твърди, че Фондът за социална сигурност е бил „сравнително сигурен”, че ще си получи дълговете от Sniace, тъй като незаложените активи на Sniace представляват приблизително 20 000 милиона ESP. Фондът за социална сигурност е поел риска Sniace да ползва и тези активи като обезпечение в полза на трети страни, за да получи капитали; а кредиторите с обезпечения са с приоритет пред всички останали кредитори, които не са обезпечени с действителни гаранции, включително и пред привилегированите кредитори.

110. По отношение на ипотека, учредена в полза на Fogasa, ищецът отбелязва, че в точка 89 от Решението от 28 октомври 1998 г. Комисията посочва, че „въпреки повторните искания испанското правителство не е предоставило конкретни подробности за същността на тази ипотека”.

111. Шесто, ищецът претендира, че частен кредитор би се въздържал да си получи дълговете, само ако неполучаването им би му донесло финансова печалба. Неустойките и лихвите, които Sniace е бил длъжен да плати на Фонда за социална сигурност и Fogasa не представляват печалба за тези органи, тъй като плащането им е било точно толкова несигурно, както и плащането на главницата.

112. Като предварителна точка Комисията посочва, като се позовава на точки 45-47 от Решението Tubasex, че в това решение Съдът на Европейските общности е стигнал до извода, че „нито сумите, предоставени от Fogasa на служителите на предприятие в затруднение, нито споразумения, предназначени да позволят на предприятието да си върне сумите, изплатени от Fogasa, сами по себе си имат характер на държавна помощ”. По тези въпроси следователно преценката на законността на помощта е ограничена до проверка на определени условия, съдържащи се в тези споразумения за възстановяване”. Според твърденията на Комисията, същите изводи са приложими и към забавянето на плащането на задължението за вноски за социално осигуряване, разрешено от Фонда за социално осигуряване, както и към споразуменията за реструктуриране, сключени с този фонд. Първо, намесата на всеки от тези органи не следва да бъде сравнявана с поведението на частен инвеститор, а с това на частен кредитор, и второ, тези различни споразумения не предоставят на съответното предприятие облагите от нови обществени ресурси. В своя отговор Комисията претендира, че в Решението Tubasex Съдът не се е произнесъл само по въпроса да

лихвите, но е оценил и споразуменията, сключени между Fogasa и Фонда за социално осигуряване, от една страна, и испанските предприятия със затруднения, от друга, от гледна точка на правилата за държавна помощ. На последно място, Комисията подчертава, че за да може това решение да действа, тя е приела Решението от 20 септември 2000 г.

113. Комисията изтъква, че Фондът за социална сигурност и Fogasa са действали съгласно задължителните правила, приложими за тях, и че те са били подложени на „ограничения и изисквания, които са ограничавали тяхната оперативна самостоятелност”. В своя отговор тя изтъква, че „оспорваните мерки, взети от Fogasa и Фонда за социална сигурност не облагодетелстват избирателно конкретни предприятия, каквато е презумпцията на член 87, параграф 1 от ЕО”. Кралство Испания претендира, че, като е позволил на Sniace да разсрочи своите задължения за вноски за социално осигуряване, Фондът за социална сигурност е действал в съответствие с действащото национално законодателство. Това законодателство е приложимо спрямо всяко предприятие в някоя от предвидените ситуации, така че решението на Фонда за социална сигурност да разсрочи задълженията на Sniace е „обикновена мярка, а не решение, прието произволно от компетентните органи”.

114. Освен това, Комисията, подкрепяна от Кралство Испания, отрича, че тя неправилно е приложила теста за частен кредитор в този случай.

115. Първо, Комисията и Кралство Испания претендират, че ищецът основава своя иск на неправилното предположение, че Фондът за социална сигурност и Fogasa са се отказали да си възстановят дълговете, които Sniace им дължи или чието плащане е забавил. Комисията твърди, че напротив, фактът, че тези органи са сключили споразумения за възстановяване и разсрочване със Sniace, показва, че те възнамеряват да си гарантират връщане на задълженията от Sniace. Тя също така се позовава на факта, че тези органи не са участвали в споразумението от м. октомври 1996 г.

116. Второ, Комисията твърди, че Фондът за социална сигурност и Fogasa са възприели поведението на частен кредитор в този случай.

117. Първо, през периода, когато плащанията са спрени, Фондът за социална сигурност не е могъл да накара Sniace да плати своите дългове за вноски за социална сигурност от 1991 и 1992 г. Нито има причина да се мисли, че преди да е открита тази процедура Фондът за социална сигурност не се е опитвал да обезпечи връщането на дължимите суми. Относно задълженията за вноски за социална сигурност за периода, съвпадащ с процедурата по спиране на плащанията, Комисията признава, че те са могли да бъдат върнати при тази процедура, но твърди, че принудителното изпълнение не е било задължително, тъй като Фондът за социална сигурност е разполагал с достатъчни гаранции. Освен това, Sniace е спрял търговията през голяма част от 1993 и 1996 г., както и в началото на 1997 г., и следователно не е имал приходи, от които да заплати вноските.

118. Второ, Комисията отрича, че Фондът за социална сигурност и Fogasa е трябвало да изпълнят принудително вземанията си, а не да сключат споразумения за възстановяване и разсрочване.

119. В този контекст Комисията се позовава, на първо място, на факта, че Фондът за социална сигурност и Fogasa са имали по-добри гаранции от частните кредитори. Задълженията към Фонда за социална сигурност са привилегирани задължения в случай на несъстоятелност на длъжника. След изключване на задълженията, обезпечени с ипотека в полза на частните кредитори, „незапорираните активи на Sniace все още възлизат приблизително на 20 000 милиона ESP”, така че като привилегирован кредитор Фондът за социална сигурност е можел, дори при несъстоятелност на Sniace, да бъде „сравнително сигурен”, че ще получи дълговете към него. Освен това Комисията изтъква, че по времето на споразумението от 30 септември 1997 г. Sniace е преговарял за първа ипотека на негова земя и съоръжения в полза общо на Фонда за социална сигурност и Fogasa. Тази ипотека обаче не е учредена, а на 31 август 1998 г. е решено разсрочването на задълженията за вноски за социална сигурност да се гарантира чрез установяване на възбрана и запор върху движимото и недвижимо имущество на Sniace. В този контекст, Фондът за социална сигурност е получил на 6 юли 1998 г. обезпечение върху съоръженията на Sniace и по този начин е „придобил право по отношение на номинална стойност от 3 485 038 195 ESP”, т. е. стойност, съответстваща на основния компонент на дълга. По отношение на Fogasa, Комисията изтъква, че този орган също е привилегирован кредитор, и че на 10 август 1995 г. в негова полза е учредена ипотека, обезпечаваша всичките му вземания.

120. На следващо място, Комисията посочва, че никой от частните кредитори на Sniace не е изпълнил принудително задълженията към него. По-специално, основният частен кредитор на Sniace – Banesto, не е прибегнал до принудително изпълнение, въпреки че задълженията към него в размер на 5 000 милиона ESP са били обезпечени с ипотека. Комисията също така оспорва твърдението, че частен кредитор в положение, сходно с това на Fogasa, би се възползвал от ипотеката, учредена от Sniace. Той твърди, че Fogasa е имала още по-малко причини да изпълни принудително вземанията си, тъй като е бил привилегирован кредитор в случай на несъстоятелност на Sniace.

121. На последно място, Комисията твърди, че Фондът за социална сигурност и Fogasa „са поели по по-труден и ефективен път, отколкото частните кредитори на Sniace”. Комисията и Кралство Испания подчертават, че тези органи не са участвали в споразумението от м. октомври 1996 г. Те обясняват, че благодарение на много несигурното финансово положение на Sniace, частните кредитори, участвайки в това споразумение и съгласно неговите клаузи превръщайки 40 % от дълговете към тях в акции в тази компания, на практика са се отказали от 40 % от тези дългове. Комисията посочва, освен това, че условията за връщане на тези дългове, предвидени в споразумението от м. октомври 1996 г., са значително по-неблагоприятни от тези, постигнати с Фонда за социална сигурност и Fogasa: на практика връщането следва да е приключило след осем години, а върху главницата не се начисляват лихви.

122. Трето, Комисията твърди, че испанските власти са ѝ дали „правдоподобни” уверения, че Фондът за социална сигурност е действал „с цел да запази всички права, които е имал спрямо Sniace”. Кралство Испания претендира, че Фондът за социална сигурност и Fogasa имат по-добри възможности за връщане на дълговете към тях, ако те сключат оспорваните съглашения, отколкото ако изискат незабавно плащане на тези дългове. Комисията признава, че при оценката на твърдяната помощ тя не е взела предвид нито оздравителния план, изготвен през м. август 1996 г., нито плана за реструктуриране, на който испанските власти са се позовали по време на административното производство.

123. Четвърто, Комисията твърди, че ищецът не привежда никакви доказателства в подкрепа на неговото твърдение, че Фондът за социална сигурност е позволил задълженията на Sniace за вноски за социална сигурност да се натрупат между 1991 и 1996 г., без да предприеме действие. Тя уверява, че като е взета предвид процедурата за спиране на плащанията, „част от тези суми не са могли да бъдат законно възстановени”, и че Sniace е спрял търговията през част от съответния период. Освен това, Комисията и Кралство Испания отбелязват, че Fogasa е имал законово задължение да плати на работниците заплатите, които не са им били изплатени, по-специално поради спиране на плащанията и след това да встъпи в правата на работниците, за да си осигури връщане на изплатените суми.

124. Пето, Комисията претендира, че няма доказателство, от което може да се счита, че Sniace не е спазил споразуменията за реструктуриране и възстановяване.

125. Шесто, Комисията и Кралство Испания оспорват, че Фондът за социална сигурност и Fogasa са разполагали с достатъчно гаранции (вж. точка 119 по-горе).

126. Седмо, Комисията отбелязва, че съгласно испанското законодателство забавени плащания на вноски за социална сигурност автоматично се увеличават с 20 % и им се начислява законова лихва от минимум 9 %. Следователно, неизпълнението на задължения за вноски за социална сигурност или забавянето на плащането на тези задължения не предоставя автоматично значително финансово предимство на засегнатото предприятие. Освен това, Кралство Испания твърди, като се позовава на точка 47 от Решението Tubacex, че споразуменията за разсрочване и възстановяване на задълженията не са породили нови задължения на Sniace към публичните власти, така че не може да се твърди, че Sniace е получил някакво икономическо предимство.

Съображения на Първоинстанционния съд

127. Съгласно член 87, параграф 1 ЕО „Освен когато е предвидено друго в настоящия договор, всяка помощ, предоставена от държава-членка или чрез ресурси на държава-членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите-членки, е несъвместима с общия пазар”.

128. Уместно е, на първо място, да се прецени дали по настоящото дело е изпълнено условието помощта да се свързва с конкретно предприятие, което е една от определящите характеристики за държавна помощ (Решения по дело C-200/97 Ecotrade от 1 декември 1998 г., Recueil, стр. I-7907, точка 40; и дело T-55/99 SETM/Комисия от 29 септември 2000 г., Recueil, стр. II-3207, точка 39).

129. Трябва да се има предвид, че мерки с изцяло общ характер не попадат в обхвата на член 87, параграф 1 ЕО. От друга страна, съдебната практика вече е установила, че дори при съдействие, което на пръв поглед се прилага към предприятията като цяло, може да има известна избирателност и съответно, то да се счита като мярка, предназначена да облагодетелства определени предприятия или определени стоки. Такъв е случаят, по-специално, когато администрация, длъжна да приложи общо правило, разполага с право на преценка при прилагане на тази мярка (Решения по дело

C-214/94 Франция/Комисия от 26 септември 1996 г., Recueil, стр. I-4551, точки 23 и 24; делото Ecotrade, цитирано по-горе, точка 40 и дело C-295/97 Piaggio от 17 юни 1999 г., Recueil, стр. I-3735, точка 39).

130. По настоящото дело, ясно е, че Фондът за социална сигурност и Fogasa имат право на преценка, и когато сключват споразумения за реструктуриране и възстановяване, и когато определят определени подробни условия в тези споразумения, като например график за връщане, размер на допълнително плащане и достатъчен размер на предложените им гаранции за погасяване на задълженията. Първо, това е ясно от правилата, регламентиращи дейността на тези два органа. По този начин, спрямо Фонда за социално осигуряване, в член 20 от Общия закон за социалната сигурност и в член 40 от Кралския указ от 6 октомври 1995 г. изрично е посочено, че разрешаването на разсрочване или плащане на части на задължения за вноски за социална сигурност е възможност за този орган. И от член 40, параграф 1 от Кралския указ от 6 октомври 1995 г. следва, че Фондът за социална сигурност има право на преценка при оценката на „други специални обстоятелства”, които възпрепятстват длъжниците да заплащат задълженията си. По отношение на Fogasa, член 32 от Кралския декрет от 6 октомври 1995 г. предвижда, че сключването на споразумения за възстановяване също представлява възможност за този орган. Освен това, както е изтъкнато от Генералния адвокат La Pergola в точка 8 от неговото становище по делото Tubacex от 1999 г., Recueil, стр. I-2461), разпоредбите на декрета на министъра на труда и социалната сигурност от 20 август 1985 г., упоменати в точка 7 по-горе, потвърждават, че Fogasa е имала известна оперативна самостоятелност по съответните въпроси. Второ, самата Комисия посочва, в точки 81 и 89 от Решението от 28 октомври 1998 г., че Фондът за социална сигурност и Fogasa са имали право на преценка за разрешаването на разсрочване или плащане на части на задълженията и за определяне на съответните условия за това. По този начин, в точка 81, Комисията посочва, че „очевидно е, че приложимите разпоредби в областта на социалната сигурност позволяват на властите известна оперативна самостоятелност при разглеждането на отделните случаи, и че точно това се е случило в настоящия случай”. В точка 89, тя посочва, че „Fogasa е имала право на преценка да отложи или разпредели плащанията за период от осем години”.

131. Но ищецът не критикува само сключването от Фонда за социална сигурност и Fogasa на споразуменията за разсрочване и възстановяване със Sniace. Той също така се жалва и от факта, че те са приели, че Sniace не спазва тези споразумения, а в случая с Фонда за социално осигуряване, и факта, че освен споразумения за разсрочване, той е допуснал неизпълнение от страна на Sniace да плати задълженията си за вноски за социална сигурност за няколко години, считано от м. февруари 1991 г. От друга страна, това поведение безспорно е в рамките на правото на преценка на двата органа.

132. Кралство Испания не може с основание да твърди, че решението на Фонда за социална сигурност да разсрочи дълговете на Sniace не е било произволно. За да бъде изключена възможността то да се квалифицира като обща мярка, необходимо е да се определи дали поведението на съответния държавен орган е произволно. Достатъчно е да се установи, както по настоящото дело, че този орган разполага с право на преценка, когато сключва споразумения за разсрочване или възстановяване и определя определени условия от тези споразумения.

133. Следователно, Съдът намира, че условието, свързано със специалния характер на помощта, е изпълнено по настоящото дело.

134. На следващо място, трябва да се има предвид, че според единната съдебна практика, целта на член 87, параграф 1 от ЕО е да предотврати увреждането на търговията между държавите-членки поради предимства, предоставени от публични органи, които в различна форма нарушават или заплашват да нарушат конкуренцията, като облагодетелстват определени предприятия или определени стоки (Решения по дело 310/85 Deuril/Комисия от 24 февруари 1987 г., Recueil, стр. 901, точка 8; дело C-387/92 Banco Exterior de España от 15 март 1994 г., Recueil, стр. I-87, точка 12 и дело C-39/94 SFEI и други от 11 юли 1996 г., Recueil, стр. I-3547, точка 58). Следователно, концепцията за помощ включва не само положителни облаги, като субсидии, заеми или придобиване на акции в предприятия, но и действия, които в различни форми смекчават разходите, които обичайно са включени в бюджета на предприятията и които, без да представляват субсидии в точния смисъл на думата, са сходни по характер и имат същия резултат (Решението по дело Banco Exterior de España, точка 13).

135. По настоящото дело Съдът намира, че определени аспекти от поведението на Фонда за социална сигурност и Fogasa, обжалвани от ищеца, са осигурили значително преимущество на Sniace.

136. И така, що се отнася до Фонда за социално осигуряване, от преписката по делото става ясно, че този орган е допуснал Sniace да не плаща своите задължения за вноски за социална сигурност за период, продължаващ най-малко от м. февруари 1991 до м. февруари 1997 г., като по този начин му е позволил да натрупа дългове, възлизащи на 3 510 387 323 ESP, плюс неустойки общо в размер на 615 056 349 ESP, както и законни лихви в съответния размер. По-специално, Фондът за социална сигурност не е реагирал чак до 8 март 1996 г., когато е сключил първото споразумение за разсрочване, при неплащане от страна на Sniace на вноски за социално осигуряване. От друга страна, освен факта, че това споразумение никога не е изпълнявано от Sniace (вж. точка 138 по-долу), Фондът за социална сигурност се е съгласил, че Sniace би могъл да трупа нови задължения за плащания за социална сигурност до м. февруари 1997 г. към тези, включени в споразумението от 8 март 1996 г.

137. Ако публичен орган, отговарящ за събирането на вноски за социално осигуряване, допуска забавени плащания на тези вноски, неговото поведение несъмнено дава на предприятието получател съществено търговско преимущество, като смекчава, за това предприятие, тежестта, свързана с нормалното приложение на системата за социална сигурност (Решението по дело C-256/97 DM Transport от 29 юни 1999 г., Recueil, стр. I-3913, точка 19).

138. Установено е, също така, че Sniace не е спазил споразумението от 8 март 1996 г., изменено със споразумението от 7 май 1996 г. Както посочва Кралство Испания, това споразумение в действителност никога не е влязло в сила, тъй като Sniace „никога не е заплатил дължимите от него задължения”. От друга страна, Фондът за социална сигурност вместо да изиска незабавно плащане на всички задължения към него, което е имал право на направи при тези обстоятелства, той се е съгласил да сключи ново споразумение за разсрочване със Sniace на 30 септември 1997 г. При възприемане на този подход, Фондът за социална сигурност несъмнено е предоставил осезаемо предимство на Sniace. Както се посочва в точка 80 от Решението от 28 октомври 1998

г., принудителното събиране на задълженията на Sniace би могло, поради неговото особено затруднено финансово положение, да доведе до затварянето му.

139. Доводът, който Комисията извлича от този факт, че съгласно приложимото испанско законодателство върху забавените плащания на вноски за социална сигурност автоматично се начисляват неустойки и лихви, е неотносим. Всяка лихва или санкция за забавено плащане, която предприятие в затруднено финансово положение може да се наложи да плати в замяна на щедри облекчения при плащането, като тези, които Фондът за социална сигурно сте предоставил Sniace в този случай, не могат изцяло да премахнат предимството, получено от това предприятие (вж., по-специално Решение по дело DM Transport, цитирано по-горе, точка 21).

140. По отношение на Fogasa, от делото става ясно, че този орган е сключил споразумение със Sniace на 5 ноември 1993 г., с което Sniace се е задължил да върне главница от 897 652 789 ESP, плюс лихви в размер на 465 055 911 ESP, изчислени според законната лихва от 10 %, или общо 1 362 708 700 ESP, на шестмесечни вноски за осем години. Сумата от 897 652 789 ESP представлява сумите, платени от Fogasa за заплати и издръжки, дължими от Sniace на неговия персонал.

141. Приложение 1 към това споразумение, което е съобщено от Кралство Испания в отговор на въпрос, зададен от Първоинстанционния съд (вж. точка 38 по-горе), показва, че размерът на шестмесечните плащания на главницата се е увеличил постепенно, както следва: 20 000 000 ESP (втората половина на 1994 и първата половина на 1995 г.); 35 000 000 ESP (втората половина на 1995 и първата половина на 1996 г.); 55 000 000 ESP (втората половина на 1996 г. и 1997 г.) 80 000 000 ESP (1998 до 2000); и 71 326 395 ESP (2001). Лихвата е отсрочена до 2000 г. (четири шестмесечни вноски по 116 263 978 ESP).

142. От информацията, предоставена от Кралство Испания в отговор на друг въпрос, поставен от Първоинстанционния съд (вж. точка 38 по-горе), става ясно, че Sniace е спазил само малка част от споразумението от 5 ноември 1993 г. По този начин, през 1994 г. той е платил само 10 000 000 ESP от договорени 20 000 000 ESP; през 1995 г. само 30 000 000 ESP от договорени 55 000 000 ESP; през 1996 г. само 35 000 000 ESP от договорени 90 000 000 ESP; през 1997 г. само 15 000 000 ESP от договорени 110 000 000 ESP и през 1998 г. само 120 000 000 ESP от договорени 160 000 000 ESP. Освен това, със споразумение от 18 март 1999 г., графикът за плащане, посочен в приложение 1 към споразумението от 5 ноември 1993 г., е изменен с обратна сила.

143. На 31 октомври 1995 г. Fogasa е сключил второ споразумение със Sniace, съгласно което Sniace се задължава да плати главница от 229 424 860 ESP, плюс лихви в размер на 110 035 018 ESP, изчислени по законната лихва от 9 %, или общо 339 459 878 ESP, на шестмесечни вноски за осем години. Сумата от 229 424 860 ESP представлява сумите, които Fogasa е продължила да заплаща след споразумението от 5 ноември 1993 г. като заплати и издръжка, дължима от Sniace на неговия персонал.

144. Приложение 1 към споразумението от 31 октомври 1995 г., който е оповестен от Кралство Испания в отговор на въпрос, зададен от Първоинстанционния съд (вж. точка 38 по-горе), показва, че сумата на шестмесечните плащания за главница са се увеличили постепенно, както следва: 10 000 000 ESP (1 май 1996 г., 1 ноември 1996 г., 1 май 1997 г., 1 ноември 1997 г., 1 май 1998 г. и 1 ноември 1998 г.); 15 000 000 ESP (1 май

1999 г., 1 ноември 1999 г., 1 май 2000 г., 1 ноември 2000 г., 1 май 2001 г. и 1 ноември 2001 г.); 20 000 000 ESP (1 май 2002 г., 1 ноември 2002 г. и 1 май 2003 г.); и 19 424 860 ESP (1 ноември 2003 г.). Плащането на лихва е отложено за последната шестмесечна вноска.

145. От информацията, представена от Кралство Испания в отговор на допълнителен въпрос, зададен от Първоинстанционния съд (вж. точка 38 по-горе), следва, че Sniace не е спазил и споразумението от 31 октомври 1995 г. До м. декември 1998 г. той е платил само 30 000 000 ESP от договорени 60 000 000 ESP. Между м. декември 1998 и м. декември 2001 г. той е платил само 50 000 000 ESP от договорените 90 000 000 ESP. Освен това, със споразумение от 18 март 1999 г. графикът за плащане, определен в приложението към споразумението от 31 октомври 1995 г., като този приложен към споразумението от 5 ноември 1993 г., е изменен с обратна сила.

146. Първоинстанционния съд приема, че, като се е съгласил да плати заплатите и издръжките, което е предметът на споразуменията от 5 ноември 1993 г. и 31 октомври 1995 г., Fogasa е изпълнявал законни искания от страна на персонала на Sniace. Този аспект от намесата от страна на този орган не включва елементи на държавна помощ. От друга страна, заплатите и издръжките, дължими на персонала на предприятието, са част от обичайните производствени разходи на предприятието, за които то е задължено по принцип да ползва свои финансови източници. Всяка публична намеса, предназначена да финансира тези разходи, следователно може да представлява помощ, ако като резултат от нея на предприятието се дава предимство, без оглед на това дали плащанията са извършени директно към предприятието или към неговия персонал през публичен орган. Като позволява да не се спазва плащането на вноски, предназначено да върне дълга, натрупан за горните плащания, Fogasa е предоставил ясно търговско предимство на Sniace, като е облекчил плащане, което обичайно се поема от неговия бюджет. Това предимство е още по-ясно тъй като, като се има предвид, че Sniace не спазва задълженията си съгласно споразуменията от 5 ноември 1993 г. и 31 октомври 1995 г., Fogasa е могла да изиска незабавно плащане на всички свои задължения в пълен размер, ако е необходимо, като се възползва от ипотеката в негова полза.

147. Комисията не може да оправдае поведението на Фонда за социална сигурност и Fogasa, описано по-горе, като се позовава на факта, че Sniace е спрял плащанията между м. март 1993 и м. октомври 1996 г. Първо, това не обяснява защо Фондът за социална сигурност се е съгласил, че Sniace следва да продължи да не плаща своите задължения за вноски за социална сигурност за 1991 г. и 1992 г. Второ, процедурата по прекъсване на плащанията не е попречила на Sniace да погасява своите задължения за плащания съгласно споразуменията за възстановяване, сключени с Фонда за социална сигурност и Fogasa, още повече, че тъй като тези споразумения, с изключение на споразумението от 30 септември 1997 г., са били сключени със съдебен управител, назначен от испанските съдилища като част от тази процедура. Последно, ищецът и Комисията са се съгласили, че задълженията на Sniace за вноски за социално осигуряване, които са възникнали след откриването на процедурата за плащане, могат във всички случаи да са предмет на принудително изпълнение при тази процедура. При всички случаи, всички задължения за вноски за социално осигуряване, които са станали изискуеми след м. февруари 1991 г. и задълженията към Fogasa, включени в споразуменията от 5 ноември 1993 г. и 31 октомври 1995 г., могат също така във всички случаи да бъдат предмет на принудително изпълнение, когато приключи процедурата за спиране на плащанията, т. е. през м. октомври 1996 г.

148. Не е в подкрепа на тезата на Комисията и фактът, че Sniace е спрял търговската си дейност за част от 1993 и 1996 г., както и в самото начало на 1997 г. Първо, този факт отново по никакъв начин не оправдава това, че Sniace не е плащал задълженията си за вноски за социална сигурност за 1991 г. и 1992 г. Този факт не обяснява и защо приходите, получени от Sniace през 1994 г. и 1995 г., не са били достатъчни, за да му позволят да плати вноските си за социална сигурност за тези две години. Второ, относно споразуменията от 5 ноември 1993 г. и 31 октомври 1995 г., Комисията пренебрегва факта, че размерът на шестмесечните вноски е бил много по-нисък в началото на периода за възстановяване, отколкото в края (вж. точки 141 и 144 по-горе). Освен това, плащането на лихва е било отложено за последните две години от периода за възстановяване в случая със споразумението от 5 ноември 1993 г. (т. е. до 2000 и 2001 г.) и за окончателното плащане в случая със споразумението от 31 октомври 1995 г. (1 ноември 2003 г.).

149. От друга страна, за да могат предимствата, описани по-горе, да бъдат класифицирани като помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, остава да се установи, че Sniace не е могъл да ги получат при обичайни пазарни условия (вж. Решението по дело SFEI и други, точка 60 и делото DM Transport, точка 22). По-специално, Съдът трябва да прецени дали Комисията е допуснала явна грешка в преценката, като е заключила, че Фондът за социална сигурност и Fogasa са действали по същия начин като хипотетичен частен кредитор, който е в същото положение, доколкото е възможно, спрямо негов дължник.

150. В тази връзка, трябва да се има предвид, че доколкото прилагането от Комисията на теста на частния кредитор включва икономически оценки, като приложение на теста на частния инвеститор, при преценката си Съдът трябва, в съответствие с единната съдебна практика, да се ограничи до това да определи дали Комисията е спазила съответните правила, регламентиращи тази процедура и мотивирането, дали фактите са точно посочени и дали е налице явна грешка в преценката или злоупотреба с правомощия (вж., по-специално Решения по дело C-56/93 Белгия/Комисия от 29 февруари 1996 г., Recueil, стр. I-723, точка 11; съединени дела C-328/99 и C-399/00 Италия и SIM 2 Multimedia/Комисия от 8 май 2003 г., Recueil, стр. I-4035, точка 39 и дело T-152/99 HAMSA/Комисия от 11 юли 2002 г., Recueil, стр. II-3049, точка 127).

151. Преди да извърши тази проверка, Съдът трябва да отхвърли твърдението на Комисията, че Съдът на Европейските общности е постановил по делото Tubacex, че по принцип нито споразуменията за разсрочване, сключени от Фонда за социално осигуряване, нито споразуменията за възстановяване, сключени от Fogasa, представляват сами по себе си държавна помощ, и че само определени условия от тези споразумения могат да бъдат предмет на разглеждане предвид правилата за държавна помощ. Както ищецът правилно посочва, в оспорваното решение по това дело Комисията е счела, че споразуменията, сключени между тези два органа и двете въпросни испански предприятия, съдържат елементи на държавна помощ единствено, доколкото приложимият лихвен процент е бил по-нисък от пазарния лихвен процент. По това дело, Кралство Испания, ищецът са претендирали за отмяна единствено на тази част от решението. Съдът на Европейските общности следователно не е задължен да се произнася по въпроса дали самият факт на сключване на тези споразумения и други условия от тях могат да представляват държавна помощ.

152. В действителност, Комисията следва да установи във всеки отделен случай, като разглежда обстоятелствата по делото, дали решението на Фонда за социална сигурност и Fogasa да се съгласят да разсрочат дълговете на предприятия в затруднения, както и условията на това разсрочване, съответстват на теста за частен кредитор.

153. Освен това трябва да се посочи, че доводът, който Комисията се опитва да извлече от Решението *Tubacex*, не може да доведе до успех във всички случаи. По настоящото дело, Фондът за социална сигурност и Fogasa са критикувани не само за това, че са сключили споразуменията със Sniace за разсрочване на дълговете на последния, но най-вече за това, че са позволили на Sniace да не спазва тези споразумения.

154. От оспорваното решение и от писмените становища на Комисията следва, че има три основания, поради които Комисията счита, че в настоящия случай Фондът за социална сигурност и Fogasa са действали като частен кредитор.

155. Първо, Комисията прави сравнение между поведението на тези органи и това на частните кредитори на Sniace. Той основава своя довод главно на факта, че Фондът за социална сигурност и Fogasa, като се използвали своето право да се въздържат, не са участвали в споразумението от м. октомври 1996 г. и съответно, че те, за разлика от тези частни кредитори, не са се отказали в действителност от 40 % от дълговете към тях. Освен това Комисията посочва, че условията за връщане в това споразумение са значително по-неблагоприятни за частните кредитори, отколкото тези, договорени с Фонда за социална сигурност и Fogasa (точки 24 и 25 от Решението от 20 септември 2000 г., точки 17, 52, 60, 65, 101 и 106 от защитата и точка 26 от отговора).

156. Това първо сравнение е очевидно неточно. Фондът за социална сигурност и Fogasa са били в различно положение от частните кредитори на Sniace. Те са се ползвали с право да се въздържат, техните вземания са привилегирани и те имат определени гаранции, а именно обезпечения в случая на Фонда за социална сигурност и ипотека в случая на Fogasa. Още повече, че в точка 26 от Решението от 20 септември 2000 г. Комисията сама посочва, че „обстоятелствата за частните кредитори не са били същите като тези за публичните кредитори, заради техния статус, дадените обезпечения и правото да се въздържат, с което са се ползвали публичните институции”, и че „сравнителният подход” между тези две категории кредитори не представлява правилно прилагане на теста за частен кредитор в този конкретен случай.

157. Второ, Комисията се позовава на факта, че Banesto не е изпълнила принудително своите вземания, въпреки че те са били обезпечени с ипотека (точки 53 и 90 от защитата и точка 26 от отговора).

158. Това второ сравнение определено не е по-убедително от първото. По делото няма нищо, от което може да бъде заключено, че Banesto е била в положение, сравнимо с това на Фонда за социална сигурност и Fogasa. В тази връзка, следва да се отбележи, че преписката по делото не съдържа дори и кратко посочване на обстоятелствата, при които Banesto е решила да не прибегва към принудително изпълнение на вземанията си. По-специално, няма никаква информация за условията за връщане на дълга на Sniace към Banesto, по въпроса дали Sniace е спазил договорните си задължения към Banesto или за това дали Banesto, като Фонда за социално осигуряване, е позволила дълговете да се натрупват за няколко години. По отношение на Фонда за социална сигурност следва да се отбележи, че за разлика от Banesto, дългът към него не е обезпечен с

ипотека. Съгласно информацията, предоставена от Кралство Испания в писмените му бележки, единствено през втората половина на 1998 г. Sniace е предоставил достатъчно гаранции на Фонда за социална сигурност за разсрочване на неговите задължения.

159. Трето, Комисията претендира, че като са сключили въпросните споразумения за разсрочване и възстановяване, Фондът за социална сигурност и Fogasa „са се опитвали да увеличат максимално възстановяването на дължимите им суми, без да понесат финансови загуби” (точка 30 от Решението от 20 септември 2000 г.). В точка 29 от Решението от 20 септември 2000 г., като се позовава на Решението от 28 октомври 1998 г., Комисията посочва по отношение на Фонда за социално осигуряване, че „като не е прибягнал към принудително изпълнение и с това евентуално предизвикал ликвидация на компанията, този орган е действал по начин, по който да увеличи максимално шансовете за възстановяване на дължимите му суми”.

160. Тези твърдения не са доказани. Първо, те директно противоречат на повтаряното твърдение на Комисията, че Фондът за социална сигурност и Fogasa са привилегирани кредитори и имат достатъчно обезпечения, затова не е предприето принудително изпълнение за дълговете към тях. Второ, Комисията не е имала достатъчно информация, за да може да оцени при цялостно познаване на фактите шансовете на Sniace за бъдещо функциониране и печалби. По този начин, когато е било поканено от Първоинстанционния съд чрез процесуални мерки (вж. точка 38 по-горе) да представи развитието на резултатите (оборот и печалби или загуби) и обема на дълговете на Sniace между 1991 и 2000 г., Кралство Испания е признало, че то не разполага с тези цифри. При тези обстоятелства, не може да е относимо твърдението на Комисията, че „испанското правителство ... е дало на ответника достоверно уверение, че социалната сигурност е действало ... за да защити всички права, които има спрямо Sniace”. Още повече, на Комисията не е дадена никакъв правдоподобен и реалистичен план за реструктуриране на Sniace. Така, спрямо оздравителния план, изготвен през м. август 1996 г. и Комисията, и Кралство Испания са посочили в редица случаи, че той не е бил приемлив и не е определял поведението на испанските власти (вж. по-специално решението за откриване на процедурата съгласно член 87, параграф 1 ЕО и точка 103 от Решението от 28 октомври 1998 г.). В своята защита Комисията дори се е погрижила да посочи, че този оздравителен план не е могъл да служи като основа за нейната оценка (точка 68 от писмената защита). Спрямо плана за реструктуриране, на който Комисията се позовава в точка 70 от защитата си, достатъчно е да се посочи, че Комисията признава в същата точка, че планът не ~~Ж~~ е предоставен. Освен това, в точка 102 от Решението от 28 октомври 1998 г. Комисията посочва, че испанските власти „не са изтъкнали никакво доказателство за някакъв действителен план за реструктуриране”. Когато е разпитана за този план на заседанието, Комисията е потвърдила, че тя не го е взела предвид за целите на оспорваното решение.

161. Следователно Съдът намира въз основа на всичко предходно, че Комисията е допуснала очевидна грешка на оценката, когато е направила извода, че поведението на Фонда за социална сигурност и Fogasa, от които ищецът се жалва, изпълнява теста за частен кредитор.

162. Следователно, първото искане е обосновано и член 1, параграф 1 от оспорваното решение трябва да се отмени, без да е необходимо да се разглежда второто искане.

По искането за представяне на документи

163. В исковата си молба ищецът, като се позовава на член 21 ЕО от Статута на Съда на Европейските общности (понастоящем, след изменението член 24 ЕО от Статута на Съда на Европейските общности) и член 65 от Процедурния правилник, иска от Първоинстанционния съд да покани Комисията да представи различни становища, представени от испанското правителство, след подаването на неговата жалба и откриване на процедурата съгласно член 88, параграф 2 ЕО.

164. В своя отговор, ищецът посочва, че ясната цел на това искане е Първоинстанционния съд да приеме процесуална мярка съгласно член 64, параграф 4 от Процедурния правилник.

165. Комисията и Кралство Испания са се противопоставили на това искане. Те твърдят, че ищецът явно иска от Съда да приеме мярка за проучване, по смисъла на член 65 от Процедурния правилник, но той не посочва фактите, които се очаква да се докажат при представяне на документите. Те твърдят, че становищата, представени от държава-членка в контекста на административна процедура, са поверителни.

166. В своята дуплика, Комисията отбелязва, че в отговора си ищецът е оттеглил искането си за мярка за проучване и го е заменил с искане за процесуална мярка. Комисията прави заключението, че ищецът следва съгласно член 87, параграф 5, алинея първа от Процедурния правилник, да бъде осъден да плати разноските, съответстващи на частта от искането, което той оттегля.

167. Като част от процесуалните мерки, определени от Първоинстанционния съд, Комисията е представила различни документи, които ищецът е поискал. При тези обстоятелства, няма нужда от произнасяне по това искане, което е останало без предмет.

По съдебните разноски

168. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Комисията е загубила делото, следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски, в съответствие с исканията на ищеца по-специално.

169. Първоинстанционния съд счита, че не е необходимо да осъжда ищеца да плати разноските, направени във връзка с иска, с който ищеца иска да бъдат предприети мерки за проучване, искане, което той е оттеглил в своя отговор. Ясно е, че от самото начало ищецът е целял Първоинстанционния съд да нареди представянето на определени документи като процесуална мярка, а не като мярка за проучване. Информацията, представена от ищеца по този въпрос в неговия отговор, трябва да се разбира не като оттегляне, а като коригиране на обикновена грешка на приложима разпоредба от Процедурния правилник.

170. Съгласно член 87, параграф 4 от Процедурния правилник Кралство Испания трябва да бъде осъдено да понесе направените от него съдебни разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (пети разширен състав) реши:

1. Отменя член 1, параграф 1 от Решение 1999/395/ЕО на Комисията от 28 октомври 1998 г. относно държавната помощ, отпусната от Испания на Sniace SA, със седалище в Torrelavega, Cantabria, съответно изменено с Решение 2001/43/ЕО на Комисията от 20 септември 2000 г.

2. Осъжда Комисията да понесе направените от нея съдебни разноси и разноските, направени от ищеца.

3. Осъжда Кралство Испания да понесе направените от него съдебни разноси.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 21 октомври 2004 година.

Подписи.